Flitsen 03

Digitaal magazine van Jubal Dordrecht
Jaargang 65|03 September 2026.

SEPTEMBER 2026

JUBAL LEGACY MUSIC FESTIVAL
Maar nu echt!

Jubal Legacy Music Festival nadert (nu écht)!

Jong Jubal eerste prijs op WMC!

WORLD CHAMPIONSHIPS 2026

Jubal Legacy Project: primeur in Duitsland

Jubal Orange Brass speelt Rastede en Delft helemaal plat.

Ilja Boone over Phantom Regiment Alumni Corps

Jong Jubal Winter Guard, Jubal Indoor Percussion & Jubal Winds

JD's BigBand op Voorstraat Noord Festival

Nieuwe hoofdrolspelers in Jubal Rubbish

Jubal

INHOUD:

03 Namens het Bestuur

04 Historische foto: **zaterdag 29 april 2000**

05 Column John F.: **DCI 2027... één pot nat?**

08 **Jubal Rubbish** - Je leest dat wel vaker...

11 Het Jubal Legacy Seizoen 2026 tot nu toe

17 Ilja Boone bij het Phantom Regiment Alumni Corps: "Jubal Legacy on steroids"

21 Drum Corps in de Media de 2026 DCI World Championships

32 Het **Jong Jubal** seizoen 2026 tot nu toe

54 **Jubal Rubbish** - Legacy Festeival

55 Even Voorstellen: **Erik Kalle** nieuwe caption head visual Jong Jubal

57 Jong Jubal gaat de winter in!

61 Het **Jubal Orange Brass**-seizoen 2026 tot nu toe

70 JIP 2027: De onmiskenbaar menselijke kracht van live muziek

72 Jubal Winds is terug!

74 **JD's Big Band** News

77 Uyt den Ouden Doosch - D&A Travel

78 Column **Bertolli**: Dresscode

81 Uitsmijter en Colofon

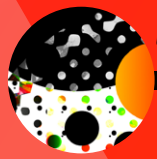
82 Adverteerders

Redactioneel

Voor u ligt weer een nieuwe editie van de Jubal Flitsen, de derde al weer van dit jaar. Een editie waarin we graag laten zien wat er allemaal leeft binnen onze vereniging. Want ook buiten de repetities en optredens om gebeurt er genoeg bij Jubal.

In deze uitgave leest u het laatste nieuws vanuit het bestuur, dat u bijpraat over actuele ontwikkelingen en plannen binnen de vereniging. Natuurlijk is er ook aandacht voor Jong Jubal, dat de afgelopen periode weer vele optredens heeft gehad. Daarbij maakt u kennis met Erik Kalle, de nieuwe Caption Head Visual van Jong Jubal, die zich in deze editie aan u voorstelt.

Daarnaast besteden we aandacht aan het Jubal Legacy Project, een initiatief dat door de hitte zijn primeur niet in Dordrecht maar in het Duitse Rastede beleefde. De Dordtse versie houdt u nog van ons tegoed!

Ook de verschillende winter units komen uitgebreid aan bod. De Jong Jubal color guard, Jubal Indoor Percussion en Jubal Winds zijn alweer volop bezig met de voorbereidingen op een nieuw seizoen en nemen u mee in hun plannen.

Zoals u van ons gewend bent, ontbreken de vaste columns van John F. en Bertolli niet. Met hun eigen kijk op gebeurtenissen binnen en rondom de vereniging zorgen zij opnieuw voor herkenbare, humoristische en soms verrassende bijdragen.

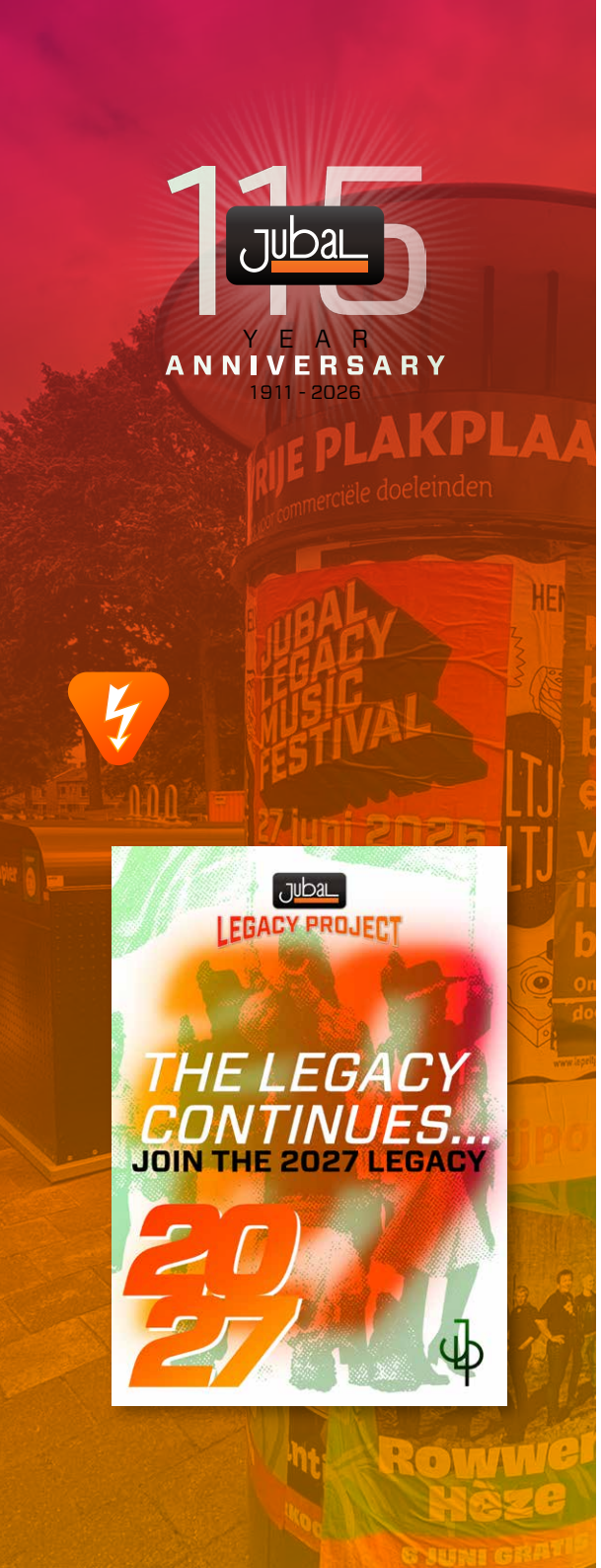
Ook JD's Big Band krijgt een plek in deze editie met de verslagen van hun optredens.

Verder vindt u weer een nieuwe aflevering van Drum Corps in de Media, onze vaste rubriek waarin we opmerkelijke nieuwsberichten, ontwikkelingen en media-aandacht rondom Drum Corps International en de marching arts voor u verzamelen.

Kortom, een veelzijdige editie vol verhalen, mensen en projecten die samen laten zien waar Jubal voor staat: passie, ontwikkeling, verbinding en muziek. Wij wensen u veel leesplezier en hopen dat deze Jubal Flitsen u weer inspireert om betrokken te blijven bij alles wat onze vereniging zo bijzonder maakt.

Veel leesplezier!

De redactie

Namens het bestuur

Jubal is in beweging – en dat voelt goed!
Misschien lees je dit nog net voorafgaand aan de European Drum Corps Championships, waar Jong Jubal haar prachtige show in eigen stad maar liefst twee keer mag laten zien. Daarna gaat dan toch echt ons eigen Jubal Legacy Music Festival plaatsvinden en weer een week later start de nieuwe cursus Music Kids. Na nog enkele optredens van Jubal Orange Brass gaat de tijd snel en zal de X-Mas Band hun jasjes en Jingle Bells alweer uit de kast halen.

Ondertussen is er volop beweging richting seizoen 2027. Maar liefst drie(!) indoor units zijn inmiddels gestart: Jubal Indoor Percussion, Jubal Winds en Jong Jubal Winter Guard. Vorige maand deelden we onze visie voor het komende seizoen met de leden. De reacties daarop – en het aantal respondenten op de bijhorende enquête – laten zien hoeveel enthousiasme er is voor wat er bij Jubal gebeurt.

We steken het niet onder stoelen of banken: we zijn trots op waar Jubal vandaag staat. Op wat we met elkaar hebben bereikt, maar misschien nog wel meer op de energie die er weer ruimschoots voelbaar is. Legacy heeft laten zien hoe sterk de Oranje Familie is. Het heeft mensen teruggebracht, nieuwe verbindingen gelegd en ruimte gemaakt voor de toekomst.

En die toekomst gaan we de komende tijd verder ontdekken. We weten nog niet precies hoe 'het nieuwe Jubal' eruit gaat zien. Wel weten we dat we willen blijven vernieuwen, experimenteren en onszelf opnieuw uitvinden. Precies zoals Jubal dat de afgelopen 115 jaar zo vaak heeft gedaan.

Dus ja: ***Keep the Legacy going***! Houd onze website en agenda in de gaten. Want één ding is duidelijk en iedereen voelt het: we willen het Jubal Legacy Project nu niet stoppen. Dit smaakt naar meer!

De komende tijd belooft interessant te worden. Met nieuwe ideeën, nieuwe vormen en hopelijk nog heel veel momenten waarop je denkt: dáár wil ik bij zijn.

115 jaar Jubal. Eeuwig Oranje.

Namens het bestuur,
Monique, Mirte, Theo, Walter, Vincent, Tijn & Tim

HISTORISCHE FOTO:

Zaterdag 29 april 2000

Een dag eerder dan de verjaardag van Prinses Juliana - want dat was op een zondag - stond Jubal ook in het Openluchttheater in Ede. In 1995 was de eerste keer, maar daar zijn in het archief helaas geen foto's van.

Op deze foto was het publiek getuige van een radicale omslag van het repertoire, want dit was de primeur van de show 'Arabian Nights'.

column

John F.

DCI 2027... één pot nat?

Terwijl ik dit schrijf maakt de Europese competitie zich op voor de jaarlijkse eindstrijd in het laatste weekend van september. Najah, *eindstrijd?*! Er is geen strijd zoals we die vroeger mochten beleven. Ik zie steeds meer dat het deelnemersveld terugloopt vanwege keuzes die korpsen moeten maken; ledenaantal, financiën, interesse? Het is zoals het is...

Vanuit de organisatie wordt nog wel een wanhoopsdaad verricht door een dagprogramma te vullen met een toename in allerlei en verschillende klassen waar elk zichzelf respecterend korps aan deelnemen kan. En ja: met een prelims en een finale. Het kan niet op. Voor het publiek: leuk en voor ieder wat wils. Ik verwacht zomaar dat als deze trend doorzet dat we in 2027 de plaatselijke mondharmonica-club op het veld gaan zien met het betere solowerk door iemand die de Tibetaanse neusfluit beheerst...?

Hoe anders is dat aan de overkant? Er is nog steeds een competitie waar uiteindelijk de beste 12 corps voor een goed gevuld stadion in Indianapolis hun kunsten en hoogstandjes mogen tonen. Ik ben een trouw bezoeker van dit DCI-evenement en zie de laatste jaren steeds meer dat men van gekkigheid niet meer weet om een soort van vernieuwend te zijn. Het begint al met de kostuums -want uniformen mag het wat mij betreft niet meer genoemd worden. Ik zie in de top 15 dat steeds meer corps neigen naar bontgekleurde nylon tuinpakkies met wijde broekspijpen. Deze ontwikkeling is door BlueCoats ingezet die deze trend stug blijft volhouden. Daarnaast zie ik gelukkig het aantal "props" iets afnemen zodat je minder afgeleid wordt door voortdurend over het veld gesleepte stellingwerken en andere circusattributen.

Muzikaal: waar Crown een soort patent op had, namelijk de ingewikkelde loopjes (en daarmee ook jarenlang Best Brass wist binnen te slepen), zie en hoor je ook steeds meer terug bij de andere corps... de *triple tongue*-fragmenten vliegen je om de oren. De *"qua-druppel"* is waarschijnlijk nu nog te hoog gegrepen: wordt de volgende uitdaging? En ja: ik heb heel erg genoten van de Blue Stars. Heel leuk programma, goed te volgen en muzikaal gewoon beresterk!

Vroeger kon ik best nog aardig meefluiten met een DCI-melodietje maar de laatste paar jaar beluister ik overwegend fragmentarisch gepiel, knap hoor, dat dan weer wel...

Visueel is het soms ook lastig te volgen. Het zijn corps van 150 leden verspreid over het hele veld en dan mis je nog wel es wat. Als ik dan mijn Amerikaanse buurvrouw-toeschouwer hoor/zie juichen met de "oeeehhhs"en "aaahhhs" dan blijf ik vertwijfeld achter: Wát dan en wáár dan?

En laten we ook eerlijk zijn: ja ik ben een beetje “old-school” en tegelijkertijd kon/kan ik de vernieuwing best waarderen met de toevoeging van de hobo, klarinet, fluit, de Engelse Hoorn (Cadets) waar je dan tijdens het spelen je hele onderarm in moet steken (waaróm dan?). De sousafoon (Devils) had dan voor mij weer niet gehoeven..

Kort en goed; ik hoop dat de corps een beetje blijven vasthouden aan hun eigen identiteit en niet klakkeloos in hun über-crea-zoektocht alles van elkaar blijven “jatten”. Ik houd mijn hart vast voor het nieuwe DCI-seizoen (en overweeg sterk om een keer níet te gaan..).

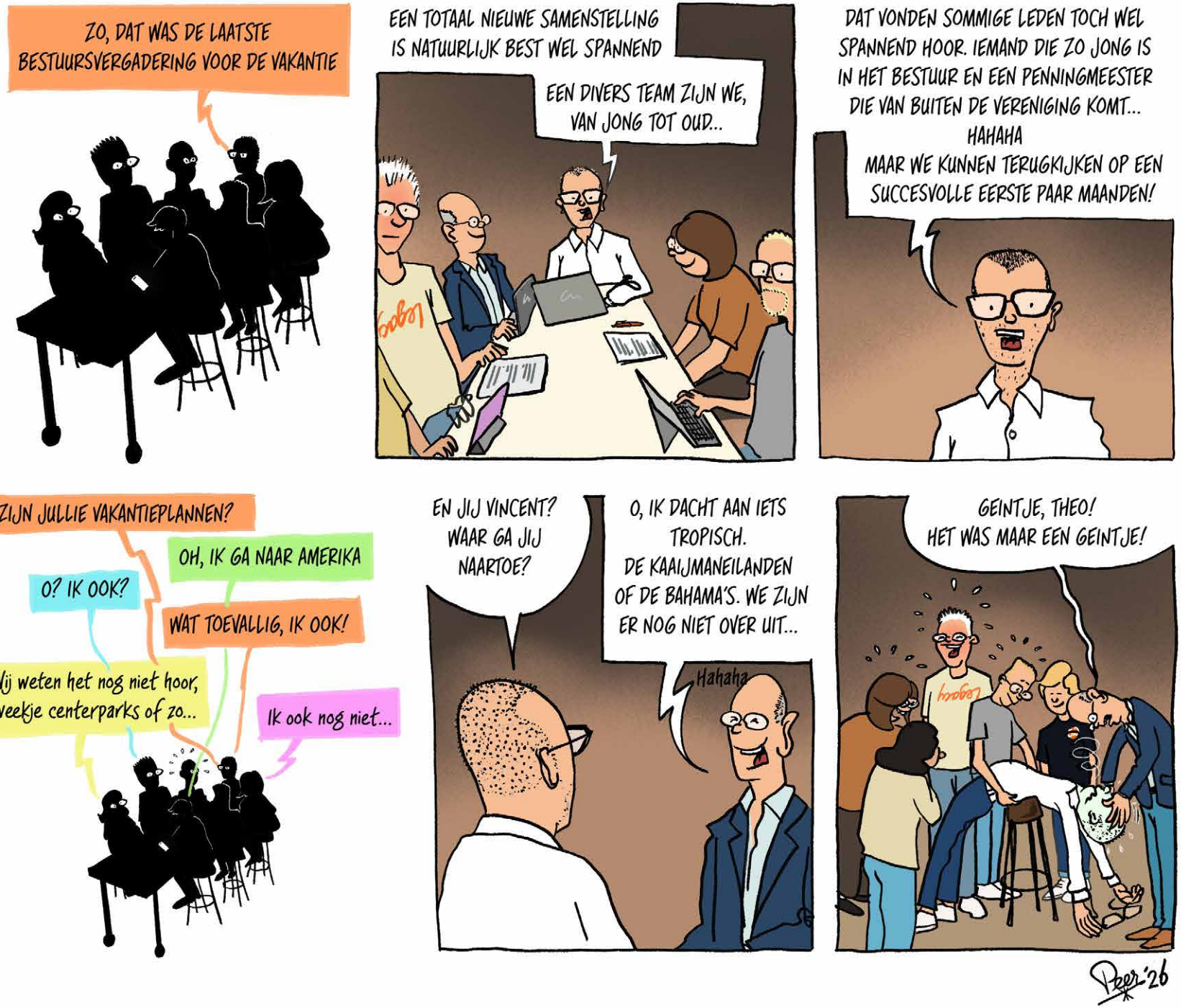
Tot die tijd hoop ik dat ik eind september in Dordt wél geraakt, geëmotioneerd kan worden door mooie optredens. Dat is namelijk nogal een tijdje geleden... Daar mogen dan ook best tranen vallen. Het “andere potje nat” dus...

Heb een fijne na-zomer! 🧡

John. 🧡

THE CHOICE
OF THE CHAMPIONS
Quantum MkII
MAPEX
Jubal

JUBAL RUBBISH JE LEEST DAT WEL VAKER...

THE WINDS
BENEATH
THE WINS
Superb Intonation.
Clear Projection.
Enormous Power.
ADAMS
MARCHING BRASS
Handcrafted in The Netherlands.
Jubal

Het Jubal Legacy Project tot nu toe

Na meer dan een jaar aan voorbreiding van het Jubal Legacy Project en vooral het plannen van het hoogtepunt waar alles samen zou moeten komen - het Jubal Legacy Music Festival - viel nu juist díe dag in het water. ... tenminste ... water... het probleem was nu juist dat het zó heet zou worden die dag dat elke waterdruppel onmiddellijk zou verdampen. In de dagen ervoor waren er in het nieuws al óf slachtoffers gevallen op festivals die waren bevangen door de hitte óf festivals die om veiligheidsredenen uiteindelijk gecanceld werden. Helaas viel dat ons festival te beurt en dus zou de primeur nu in Rastede, Duitsland zijn...

Door Ingrid van Schelt en Peter Franken

19/06/2026 | GENERALE REPETITIE

De laatste puntjes op de J

In de aanloop naar het Jubal Legacy Music Festival werd er nog volop gerepeteerd. Dat gebeurde op het parkeerterrein van de voormalige Makro, ver van de bewoonde wereld (althans, die van Dordt). Daar werd gewerkt aan de laatste puntjes op de i om het ensemble van brass en percussion nog beter op elkaar af te stemmen. Met name het tempo in In The Stone, het laatste deel van Malagueña en van The Chase werden daar gefinetuned.

Tijdens de pauze van de repetitie van vrijdag 19 juni was er een bijzonder en indrukwekkend moment. Antoin Peeters en Jan Dubbeldam kwamen samen met hun vriendengroep de snare van Don brengen. Antoin vertelde over zijn vriendschap met Don en het grote gemis sinds zijn overlijden. Don zou eigenlijk meedoen aan het Legacy Project, maar dat liep helaas anders. Met het meedragen van deze snare is hij er nu toch een beetje bij. Jan overhandigde de Yamaha SFZ snaredrum aan Joey van de Burgt, de center snare van het JLP, waarmee Don een eervolle plaats krijgt binnen de percussion van het Jubal Legacy Project. Het was een zeer emotioneel moment voor iedereen.

Ook tijdens deze repetities was de hitte tot laat in de avond goed voelbaar. De laatste vrijdagrepetitie voor het festival eindigde een uur eerder dan gepland toen er een enorme wolkbreuk dreigde los te barsten. Gelukkig was al het instrumentarium ruim voor de eerste grote druppels weer veilig ingepakt.

Jubal was er helemaal klaar voor om het langverwachte Jubal Legacy Music Festival af te trappen. Maar zou het festival ook klaar zijn voor Jubal? **(PF)**

27/06/2026 | GEEN JUBAL LEGACY MUSIC FESTIVAL...

Een ei was er wél bij

Europa zuchtte onder een hittegolf. Nederland leek daar lang buiten te vallen, maar helaas: precies één week voor het festival waar zo naar uit werd gekeken en waar zo hard naartoe was gewerkt, stegen ook in Dordt de temperaturen naar tropische hoogten. Een muziekfestival op een groot asfaltplein, zonder schaduw of verkoeling, is dan geen goed idee. Met pijn in het hart werd daarom besloten het festival af te blazen.

Dat dit de juiste beslissing was, bleek wel uit een filmpje dat Hans Kloppert deelde. Hij ging rond het tijdstip dat Jong Jubal zou optreden naar het Energieplein en bakte daar eitje op het hete asfalt — precies zoals Bassie (van Adriaan) dat ooit op de motorkap van hun auto deed in de woestijn. Het eitje was in no-time gaar! (PF)

04/07/2026 | RASTEDER MUSIKTAGE 2026

Debüt

Een week later dan oorspronkelijk gepland heeft het Jubal Legacy Project in het Duitse Rastede zaterdag zijn publieksdebuut gemaakt. Aan het einde van de wedstrijdavond betraden de leden van het Legacy Project het veld onder luid applaus van het enthousiaste publiek.

Het duurde natuurlijk even voordat iedereen op de juiste plek op het veld stond, maar daarna barstte het muzikale geweld dan eindelijk los. Zo voor het eerst in uniform en voor een groot publiek spelen blijft natuurlijk altijd spannend. Na de eerste noten van Over the Rainbow viel die spanning echter volledig van de groep af en denderde de bekende drum corpstrein op volle snelheid door.

Tegen het einde van Malagueña waren de lippen van enkele solisten niet helemaal fris meer, maar gedurende de rest van het programma herstelde dat zich gelukkig prima. De afsluiter Valéro, samen met Jong Jubal, maakte het feest compleet. Dat het inmiddels flink was gaan regenen, mocht de pret absoluut niet drukken. De première werd een doorslaand succes bij een zeer enthousiast publiek, waarmee we kunnen terugkijken op een memorabele avond!. (PF)

Bekijk hier alle foto's van het weekend in Rastede op Flickr.

12/09/2026 | AIRBORNE MUZIEKSTAD TAPTOE EDE

Sssssssttt!!

Op 12 september was het dan zover: het tweede optreden van het Jubal Legacy Project. Nu was Rastede al weer ruim twee maanden geleden, dus voordat het corps naar Ede afreisde stond er eerst nog een korte repetitie op de planning. Dat verliep muzikaal aardig, maar het oefenen van de op- en afmars... Het bleek voor de leden wat lastig om na al die jaren in de maat én in de rij te lopen.

Enfin, vol goede moed stapte iedereen in de bus of in zijn eigen auto om naar Ede te gaan. Daar aangekomen mocht de pit gelijk aan de slag met uitladen: alle instrumenten moesten achter twee kleine zwarte schermen op het veld. En dat moest snel gebeuren, we mochten er na het opengaan van de tribune niet meer bij tot aan het optreden. Dat was dus even flink doorpakken aangezien we met drie materiaaltruckjes naar Ede zijn gekomen.

Eindelijk tijd om in te spelen. Vlak bij het stadion mocht er absoluut geen geluid worden gemaakt door de korpsen vanwege mogelijke hinder voor de omwonenden. Dus werden wij begeleid naar de inspeellocatie. Het zal u niet verbazen dat inspelen met ruim 120 leden toch wel degelijk in de hele buurt te horen was!

Vervolgens op naar het veld: wat is het toch een prachtige locatie dat openlucht theater in Ede! Plus: de tribune was helemaal uitverkocht en wij speelden dus voor een volle arena. Dat ging ook super! Wat een enthousiasme en applaus.

In aanloop na de finale hebben we ons niet verveeld. Kijken naar Pasveerkorps, K&G, Advendo, Adest Musica en Irene is natuurlijk altijd top. Nadat deze korpsen hun show hadden gebracht, was het tijd voor de finale. En wat bleek: Jubal kan wél in de maat lopen, rijtjes aardig recht houden én spelen tegelijk! Zo'n uitverkocht theater doet blijkbaar wonderen. Gelukkig zijn er mooie filmpjes gemaakt om dit ook te bewijzen.

Na een mooie, zonnige en droge dag, besloot het weer echter anders. Zodra het laatste korps na de finale het veld had verlaten, brak de stortregen los. Niet erg zou je denken, we staan toch bij de bar en in de tent. Maar aangezien we pas na de finale weer ons frontensemble instrumentarium mochten afbouwen en inladen, moesten er toch nog een tiental mensen weer de gietregen in. Compleet doorwaterd zijn de truckjes in 20 minuten ingeladen, met dank aan de hulp van de field percussion.

Met een natte jas, shirt, broek en niet-meer-witte-schoenen stapten we de bus in terug naar Dordt. Het was echter een superdag met een mooi optreden, met complimenten aan de organisatie die alle aanwezige korpsen inclusief al die spelende leden op een prettige wijze toch aan de strenge vergunnings- en omgevings-regels heeft laten voldoen. **(lvS)**

Bekijk hier alle foto's van de Airborne Muziekstad Taptoe op Flickr.

Phantom Regiment Alumni Corps

“Jubal Legacy on steroids”

Wat een droom had ik deze zomer: een weekje terug naar Indianapolis om mee te doen met DCI als onderdeel van Phantom Regiment! Uiteraard niet in de snoeiharde DCI-competitie — daar zijn mijn leeftijd en de status van mijn lichaam niet meer naar — maar wel als onderdeel van het *Phantom Regiment Alumni Corps*.

Door Ilja Boone

PHANTOM REGIMENT ALUMNI CORPS

Foto: Hans Kloppert

PHANTOM REGIMENT
ALUMNI CORPS

550!

Voor wie even uit het DCI-wereldje is geweest: ter ere van het 70-jarige jubileum had Phantom Regiment dit jaar een alumni corps tot leven gewekt (zeg maar een soort *Jubal Legacy on steroids)*. Dit sprak naast mij ontzettend veel alumni aan: in totaal deden er maar liefst 550 (!) mensen mee. De bezetting was krankzinnig: ongeveer 107 guardleden, 10 bass drums, 15 tenors, 33 snares, 119 trompetten, 75 mellophones, 102 baritons en 55 tuba's. *Insane!*

Na heel wat uren zelfstudie begonnen de repetities tijdens de DCI Finals-week in Indianapolis. Aangezien er eerder al een repetitieweekend (camp) was geweest, was het direct aanpoten. De show zat er na de eerste dag gelukkig al in. Het was voor het eerst in jaren dat ik weer terug was in de 'Phantom-wereld'. Ik was me er vooraf niet eens zo van bewust, maar wat had ik het gemist om weer lekker met elkaar Canon in D eruit te knallen! Uiteraard werden daarbij de eerste tranen al weggepinkt.

Repeteren in het stadion

Aangezien het de eerste dag nog verre van strak was, volgden er de rest van de week nog meer repetities. Wel op 'alumni-stijl', hoor: als er een druppeltje regen viel, gingen we lekker schuilen! Op woensdag kregen we de kans om de hele middag in het iconische Lucas Oil Stadium te repeteren — het stadion waar later die week alle belangrijke optredens plaatsvonden. Het was een gekke ervaring om na al die jaren op de tribune je snack op te eten waar je ooit zulke indrukwekkende optredens hebt neergezet. Voor de groep was het een uitstekende oefening om te leren omgaan met de galm en echo van 550 man... wat een uitdaging! Tussendoor hebben we meteen even een foto gemaakt met alle

"Wat heb ik het gemist om lekker met elkaar Canon in D eruit te knallen!"

Bekijk hier de video van de volledige performance van het Phantom Regiment Alumni Corps tijdens de Semi Finals van de 2026 DCI World Championships

"De oudste mellofoonspeelster liep al bij Phantom Regiment in 1969 — nog vóór het corps überhaupt zo heette."

vijf de Nederlanders die aan dit avontuur meededen: Gerjo Bommeljé (PR 2013-2015), Elmar Zwart (PR 2002), Niels Huibers (PR 2005), Lorenzo van Dam (PR 2019) en ikzelf (PR 2016).
Tijdens de sectierepetitie deden we een voorstelrondje onder de mellophones. Toen kwam ik erachter dat de oudste mellophonespeelster al in 1969 bij Phantom Regiment liep — nog voordat er überhaupt mellophones bestonden én voordat Phantom Regiment officieel zo heette! Het is ontzettend bijzonder om het veld te delen met mensen van zoveel verschillende generaties. En fantastisch om te zien hoeveel moeite iedereen erin stak om de show te laten stralen.

Gekte tijdens de Semi Finals

Toen brak D-Day aan voor het Phantom Regiment Alumni Corps. Tijdens de DCI Semi Finals waren wij als allerlaatste aan de beurt, wat betekende dat we heel lang moesten wachten. Voor mijn support-team thuis moet het nóg zwaarder zijn geweest: onze show begon pas om 03:51 uur Nederlandse tijd. Maar ze waren fantastisch genoeg nog wakker om het mee te maken!
Toen was het eindelijk tijd voor ons optreden, en wat een gekkenhuis werd dat! Ik heb door de jaren heen vaker op dat veld gestaan — met Jubal, Glassmen en Phantom Regiment — maar zo'n overweldigende reactie van het publiek heb ik echt nog nooit meegemaakt. Vanaf het moment dat de eerste voet het veld raakte, ging het hele stadion al los. Iedereen was overduidelijk gebleven om van het alumni corps te genieten. Bij elk rustmoment in de show klonk er een daverend applaus.

Foto: Hans Kloppert

“Het is een wonder dat het stadion nog heel was na de power van 550 man en het oorverdovende applaus”

Het is een wonder dat het stadion nog overeind staat na de brute kracht van de groep en de oorverdovende reacties van de tribune.
Na de show sloten we af met *Elsa’s Procession to the Cathedral,* waarbij het huidige corps tussen ons in kwam staan om mee te spelen. Zelf hield ik het op dat moment niet meer droog — al kan het ook het zweet zijn geweest dat van mijn hoofd droop.

Een onvergetelijke trip

Deze week was één grote *trip down memory lane*. Van het moment dat ik uit het vliegtuig stapte in Amerika en het terugzien van bekenden van 10 (!) jaar geleden, tot het opnieuw optreden in het Lucas Oil Stadium. Dat ik dit ook nog kon delen met de andere Nederlanders maakte het extra bijzonder. Ik had dit Phantom Regiment Alumni Corps voor geen goud willen missen. Dit was een optreden dat gegarandeerd de geschiedenisboeken in gaat! **(IB)**

Foto: dci.org

2026 DCI World Championships

Door Peter Franken Foto's: Hans Kloppert, tenzij anders aangegeven

Al sinds enkele jaren is het in de strijd om plek 10 t/m 12 ongemeen spannend. Vooral welk korps nog wel de top 12 gaat halen. Everett Kim van Funliner Productions voorspelde ergens in maart hij dat Spirit of Atlanta wel eens hoge ogen zou kunnen scoren en misschien wel voor die top 12 positie zou kunnen gaan. Daar heeft hij achteraf gelijk in gekregen. Dat het een mogelijk kampioensjaar van Vanguard zou worden, daar zat hij dan ver naast.

De strijd om een finalsplek

Aan het begin van de 'Tour' zijn er door de hele verenigde staten heen diverse contests. Op dci.org wordt dan wel een virtuele stand bijgehouden, maar dat is natuurlijk niet zo accuraat als iedereen bij elkaar op 1 contest. In die eerste paar weken stonden de Madison Scouts bijvoorbeeld op de virtuele twaalfde plek en met een prima show om naar te kijken en te luisteren. Na een jaar van afwezigheid zou dat een logische plek zijn, zeker nu de Mandarins niet meededen dit jaar. Welk korps zou daar het meeste van gaan profiteren?

Wat ook opviel was hoe clean de eerste showpresentaties van bijvoorbeeld Carolina Crown, Santa Clara Vanguard en Phantom Regiment al waren. De andere 'Grote Jongens' moesten toen hun eerste show nog brengen. Natuurlijk werd er met grote belangstelling uitgekeken naar de prestaties van de Blue Devils. Wat zou de reactie zijn op het teleurstellende 2025 seizoen? Over de reacties op hun AI-aankondiging hebben we het in de vorige uitgave al uitvoerig gehad en ze maakten zich daarmee niet bepaald populair.

Dus: omdat het tussen plek 16 en 10 allemaal redelijk dicht bij elkaar zit, beginnen we maar weer net als vorig jaar en het jaar daarvoor bij plek 15:

15. Crossmen – 83.425

Met hun programma ***A Side/B Side*** waren ze een van de publiekslievelingen. Echte uniformen inclusief aussies kon de waardering van het publiek krijgen, hoewel de kleurcombinatie blauw, oranje en zwart niet direct met de Crossmen geassocieerd kan worden. Relatief lange uniformjassen (vergelijkbaar met die van de Bluecoats 2014 bijvoorbeeld) met de linkerhelft blauw blauw en rechts zwart, was meteen een 'trend' zichtbaar. Voor Jubal niet heel gek, wij hadden dit in 1999 t/m 2005 al en uiteraard ook vanaf 2016, maar blijkbaar heeft ons uniform in 2018 een aantal designers geinspireerd, want we zien dit ook terug bij Carolina Crown en Boston Crusaders. Het concept is gebaseerd op de nu weer hippe vinylplaten, waarbij de 'hit' op kant A te vinden is en op kant B een minder bekend stuk van dezelfde artiest. Voor de Crossmen betekende dit enkele klassiekers uit het verleden (denk aan de Earth Song en stukken van Pat Metheny) afgewisseld met andere stukken en de referentie met een grammofoonspeler 'Drop The Needle' en 'Record Player' ertussendoor. Visueel een stuk minder clean dan de nummer 14 en daarboven, dus ondanks een leuk programma een verdiende 15de plaats.

14. Madison Scouts – 86.250
Met een score van 86.250 in de Semifinals eindigden de Madison Scouts op een verdienstelijke 14e plaats. Daarmee bleven ze uiterst dicht in het spoor van Pacific Crest en Blue Knights, in een zinderende strijd waarin de marges rond de top 12 historisch klein waren.

MadiSpin, de productie van de Madison Scouts, draaide om draaiing, impuls en centrifugale kracht, met spiraalvormige drill-patronen en roterende formats. De choreografie zat boordevol spiraalvormige drill-patronen en roterende formaties die continu in elkaar overvloeiden.
Een absolute easter egg voor de doorgewinterde Scouts-fans zat subtiel verweven in het koperwerk: verspreid over de show doken ultrakorte, razendsnelle citaten op uit historische Madison-klassiekers van de jaren 90, verpakt in hedendaagse fraseringen. Pas tijdens de climax werd de link écht duidelijk, toen de hornline in een kenmerkende roterende 'company front' over het veld marcheerde — een regelrechte knipoog naar hun roemruchte verleden, maar geplaatst in een modern jasje. Het moderne uniform kreeg zeker in het begin wat gemengde reacties. Het had namelijk iets weg van een 'Pieten-pak' (al kennen de Amerikanen die referentie waarschijnlijk niet) in de kleuren roze en zwart, afgezet met een fluorescerend groene bies, Niet de kleuren die je met de Madison Scouts associeert, maar je kunt inmiddels stellen dat alleen de blue Devils zich nog aan hun kleurentraditie houden.
Op de achterkant van de ruggen zag je een soort mediaMarkt-vortex met in het midden daarvan de Fleur-de-Lis, creëerde een illusie van beweging, versterkt door de Color Guard met spiraalvormige vlaggen. Dit deel van het uniform deed (net als het visuele idee van het programma) aan de 2003 productie "Spin Cycle" van The Cavaliers denken. Recensies prezen de energie van het koperwerk en de progressie in Visual Analysis. Ondanks dat ze de Finals misten, toonde MadiSpin dat de Scouts dicht bij de top 12 staan.
Hoewel een stuk betere uitvoering dan dievan de Crossmen, waren ook hier de visuele tekortkomingen (in uitvoering, niet het design) debet aan het niet halen van de top 12.

13. Pacific Crest – 86.663
Met een score van 86.663 in de Semifinals eindigde Pacific Crest uit Southern California op een ongelooflijk nipte 13e plaats, op slechts 0,087 punten van de zaterdagfinale. Desondanks schreef het korps historie door hun hoogste DCI-eindscore ooit te behalen. Hun productie ***Irresistible*** bracht een gelaagd verhaal over verlies en transformatie, gesymboliseerd door de gedaanteverwisseling van een Luna moth (maanmot). Muzikaal vloeiden werk van Beethoven, eigentijdse composities van Eric Whitacre en Viet Cuong, en invloeden van Radiohead en Jacob Collier naadloos in elkaar over.
Visueel transformeerde de show van strakke, donkere cocon-uniformen van de muzikanten naar een spectaculaire ontplooiing van ragfijne vleugelelementen en levendige blauwtinten door de Color Guard. Analisten en juryleden prezen de verhalende diepgang en het esthetische niveau, waarmee Pacific Crest op General Effect en Visual zelfs boven de nummer 12 eindigde. Uiteindelijk gaf een minuscuul verschil in de koper- en percussiescores de doorslag, maar Pacific Crest sloot hun seizoen af met een van de meest geliefde producties van het jaar.

12. Blue Knights – 86.750

Met een score van 86.750 pakten de Blue Knights uit Denver op de valreep het twaalfde en laatste ticket voor de DCI World Championship Finals op zaterdagavond. Het traject naar die finale was een absolute rollercoaster. Aan het begin van het seizoen leek het corps stevig op te stomen vanuit de tiende positie, maar vlak vóór de Championships zakten ze plotseling naar de dertiende plaats, waarbij Pacific Crest hen voorbijstreefde in de rankings. Tijdens de zenuwslopende Semifinals herpakten de Blue Knights zich ternauwernood en heroverden ze de finals-avond met een minuscule voorsprong van slechts 0,087 punten. Hun show ***The Sky Between*** bood een dromerige, sfeervolle ervaring. Het kostuumconcept viel direct op: qua effect met de capes vertoonde het sterke overeenkomsten met die van de Bluecoats uit 2023 (Garden of Love). De muzikanten droegen een pastelblauw kostuum met witte wolken, terwijl de Color Guard exact dezelfde snit droeg, maar dan in een zachtroze uitvoering met wolkaccenten. Naar mijn mening hield de inspiratie van Bloo daar niet op: ook qua concept en opbouw van het programma doet het wat denken aan dat van het corps uit Canton, Ohio. Muzikaal zat het absolute hoogtepunt in de ballad, waarin een prachtige fluit-solo voor een van de meest meeslepende en breekbare momenten van de hele avond zorgde. Hoewel Pacific Crest hen op General Effect nipt overtrof, gaven de betere koper- en percussion-scores uiteindelijk de doorslag. De mentale veerkracht van de Blue Knights was dus zo groot dat ze uiteindelijk hun plek in de top 12 veiligstelden.

11. Troopers – 86.950

Met een score van 86.950 legden de Troopers uit Casper, Wyoming, beslag op de elfde plaats Hun 2026-productie ***Into Darkness*** dook diep in de geladen, emotionele thematiek van de Vietnamoorlog. Muzikaal werd het verhaal getrokken door een repertoire met onder meer War Pigs van Black Sabbath, Wagners Ride of the Valkyries, Medea (o.a. bekend van Star of Indiana 1993) en het indringende Adagio for Strings van Samuel Barber. De combinatie van rauwe koperklanken en doordringende percussion maakte de spanning van het slagveld tastbaar. Bijzonder was dat in de opener de volledige hoog kopersectie op mello begon. Geen trompetten, maar 32 mellophones dus! Visueel en theatraal zat de show boordevol beklemmende details; een opvallend easter egg was het gebruik van militaire signalen en subtiele stiltemomenten in de choreografie, die de vervreemding en desoriëntatie van de soldaten verbeeldden. De uniformering onderstreepte de grauwe realiteit van het thema: een sober, legergroen en donker getint kostuum met verweerde accenten, wat een scherp contrast vormde met de traditionele Troopers-unifomen. Nadeel van de camouflagekleuren is wel dat het (verrassend) minder goed opvalt ten opzichte van het groene veld, De Color Guard bracht de chaos en schaduwzijden van het conflict tot leven. Juryleden en analisten op FloMarching waardeerden de enorme emotionele lading en het meeslepende General Effect, waarmee de Troopers opnieuw bewezen dat hun vaste plek in de finals meer dan verdiend is.

En omdat de auteursrechten van de gebruikte muziek al ‘verjaard’ zijn, mag je de volledige show ‘legaal’ op het YouTube-account van FloMarching bekijken en met een knipoog naar de vaak cryptische titels van de illegale video’s hebben ze het *“Definitely Not Troopers at 2026 DCI World Championship Finals”* genoemd.

10. Spirit of Atlanta – 87.825

Met een score van 87.825 zorgde Spirit of Atlanta voor een van de grootste verrassingen van de DCI World Championship Finals door de 10e plaats op te eisen. Na een paar intense jaren van wederopbouw wist het korps uit Georgia in de slotweken van het seizoen een indrukwekkende sprint in te zetten. Hun productie ***Golden Summer*** bracht een hartverwarmende en meeslepende ode aan het ultieme drum corps-bestaan: een zomer lang samen touren, zweten op de repetitievelden en vlammen tijdens de optredens.

Qua opbouw, energie en speelse esthetiek was de show merkbaar geïnspireerd op de iconische 2022-productie van de Bluecoats (Riffs & Revelations). Muzikaal zat het programma boordevol herkenbare drum corps-klassiekers die in een modern jasje waren gegoten, inclusief een directe herkenbare knik naar 'Momento Magico' uit Bluecoats' Riffs & Revelations - hoewel dit niet in het officiële reprtoire van deze Spirit-productie staat vermeld - en de autostoelen-props, al zullen dit in dit geval busstoelen van een touringcar moeten voorstellen.

Een opvallende easter egg voor de liefhebber was de verwerking van subtiele tour-details in de choreografie en rekwisieten, die het ritme van het leven 'on the road' verbeeldden. De uniformering onderstreepte de zonovergoten zomersfeer met een fris, licht concept waarin warme goud- en geeltinten de boventoon voerden. De Color Guard bracht met hun outfits en vlaggen ontwerpen het gevoel van zinderende zomeravonden tot leven.

Analisten roemden de enorme spelvreugde, het sterke General Effect en de sprankelende showmanship van het ensemble, waarmee Spirit of Atlanta hun definitieve en verrassende herintrede in de top 10 vierde.

9. Colts – 88.450

Met een score van 88.450 pakten de Colts uit Dubuque, Iowa, overtuigend de 9e plaats in de DCI World Championship Finals. Het korps bouwt al seizoenen lang aan een ijzersterke en stabiele positie in de subtop van de top 12. Hun 2026-productie ***American Experiment*** bood een eigentijdse en verfrissende visie op het patriottische thema. Waar 'odes aan de USA' in het verleden vaak leunden op de theatraal-klassieke stijl van The Cadets of de iconische, strakke show van Star of Indiana 1992, koos Colts voor een heel eigen, moderne insteek waarin de constante zoektocht en evolutie van de American Dream centraal stond.

Visueel eisten de uniformen direct alle aandacht op. Op fora als Reddit grapten drum corps-fans dat de muzikanten van Colts er in hun strakke, donkerblauwe outfit met zilver-witte accenten bijna meer als een klassieke Blue Devils uitzagen dan dat van de Blue Devils zelf.

Een opvallend detail was de moderne Crown-shako met een strakke, verticale witte streep die naadloos doorliep in het jasje en het dat jasje transformeerde gedurende show in een abstract veelkleurige tuniek.

Een extra bijzonder tintje voor ons was dat oud-Jubal-lid **Amy Monster** (foto) dit seizoen bij het corps uit Iowa liep. Ze leverde een mooie bijdrage aan de color guard, die met hun dynamische vlaggen en expressieve dans een cruciale rol speelde in het overbrengen van het verhalende thema.

Muzikaal maakte het korps indruk met een stevige brass-klank en een uitgebalanceerde percussion. Muzikale mooie uitvoering en visueel heel interessant.

8. The Cavaliers – 88.675

Met een score van 88.675 legden The Cavaliers op de zaterdagavond beslag op de 8e plaats. Met hun 2026-productie ***The Lost Boys*** bracht de 'Green Machine' een rauwe, energieke en hedendaagse bewerking van de Peter Pan-mythe op het veld. De show draaide om de visuele en muzikale strijd tegen het verstrijken van de tijd, gevangen in een sfeer van punk-romantiek en jeugdige rebellie.

Muzikaal bood de productie een fascinerende mix: van het dromerige Nature Boy (Eden Ahbez) en het meeslepende Kidnapped / Galleon Dog Fight uit de film Pan (John Powell), tot het complexe, moderne Hollow van Syncatto. De kostumering sloot naadloos aan bij dit 'misfit'-thema. Het strakke, traditionele Cavaliers-groen maakte plaats voor een urban, licht verweerd ontwerp met industriële accenten, waardoor de muzikanten er uitzagen als een hechte, rebelse stam. De color guard versterkte dat rauwe Neverland-gevoel met lossere, gelaagde outfits. Een hilarische en opvallende easter egg zat opgesloten in de climax van de show tijdens het BANGARANG!-stuk. Waar de legendarische Rufio-vibe tot een kookpunt steeg, scheurde er ineens een lid op een 'Onewheel' over het veld — compleet met een opzichtige skatehelm voorzien van een rode, Romeinse borstel-kam én een gigantische Bangarang!-vlag.

Recensenten en analisten roemden de ongekende ritmische drive en de visuele brutaliteit waar het korps uit Rosemont om bekendstaat. Het absolute spektakelstuk zat in de slagwerksectie; de waanzinnige drumline-intermezzo's en de chaotische, maar haarscherpe ontlading in de finale zorgden voor een gigantisch kabaal en een staande ovatie in het Lucas Oil Stadium. The Lost Boys bewees dat de iconische energie en humor van The Cavaliers de weg omhoog weer gevonden lijken te hebben.

7. Phantom Regiment – 89.925

Met een score van 89.925 legde Phantom Regiment op de zaterdagavond beslag op de 7e plaats. Waar voorafgaand aan het seizoen in de voorspellingen even werd gespeculeerd op een stormloop richting de top 5 of misschien zelfs top 3, bleek de 7e plek in het zinderende geweld van het klassement het eindstation. Hun 2026-productie ***Bloodline*** was een intens, dramatisch epos over identiteit en de zware druk van een 'Legacy'. De show verkende wat het betekent om een naam te dragen die groter is dan jijzelf — een erfgoed dat je niet zomaar in de schoot geworpen krijgt, maar met bloed, zweet en risico moet worden verdedigd.

Muzikaal vond ik dat het korps uit Rockford juist hun iconische, rauwe 'Phan-sound' een beetje miste. In het tweede deel van de opener en een deel van de closer leek het meer alsof je naar de Madison Scouts luisterde en bij vlagen klonk de rest van de show wat als de Mandarins. Heel af en toe kwamen wat typische Phantom-elementen in de muziek naar voren, maar misschien was dit precies wat ze wilden uitbeelden: de zoektocht naar een (nieuwe) identiteit, met de druk van de 'Legacy' die dat wellicht lastig maakt?

De kostumering sloot naadloos aan bij de beklemmende thematiek. Een strak, helder rood uniform met witte accenten voor de muzikanten zorgde voor een messcherp visueel contrast op het groene veld. De color guard had een kostuum van gelijke snit, maar was zwart met zilveren accenten en bracht met theatraal en agressief vlaggenwerk de strijd om de 'bloodline' naar een kookpunt. Recensenten en analisten op Reddit prezen de rauwe energie, de emotionele intensiteit en het sterke General Effect. Zelf vond ik het 'wel aardig', maar haalde het voor mij de intensiteit van "Mynd" (2024) niet.

6. Blue Stars – 90.875

Met een indrukwekkende score van 90.875 eisten de Blue Stars uit La Crosse, Wisconsin, overtuigend de 6e plaats op. Waar het corps in voorgaande seizoenen vaak samen met The Cavaliers vocht om de 8e en 9e plek, zette de 'FCB' dit jaar een geweldige opmars in. Hiermee profiteerden zij misschien wel het meest van de afwezigheid van de Mandarins..

Hun productie ***"Collection '26: The Galleries"*** veranderde het veld in een levend museum. Muzikaal maakte de hornline gigantische indruk met een virtuoze techniek: de razendsnelle passages met *double* en *triple-tonguing* deden in niks onder voor het technische geweld dat we normaal van Carolina Crown gewend zijn. Een absolute kippenvelmoment voor alle Juballers was de verwerking van Don McLean's Vincent (Starry, Starry Night).

Ook visueel bleef de show niet onopgemerkt. Het kostuumconcept transformeerde gedurende de show: waar de outfits aan het begin met hun lege schilderijlijsten nog deden denken aan riolering-kostuums van Blue Knights uit 2025, raakten de uniformen naarmate de expositie vorderde steeds meer 'gekleurd' met opvallende kunstwerken. Hoewel die stapsgewijze toevoeging van details naar mijn bescheiden mening het visuele beeld wat druk en rommelig maakte, liet de jury in de scores zien dat deze artistieke gelaagdheid juist extra gewaardeerd werden.

5. Santa Clara Vanguard – 92.150

Met een score van 92.150 legde Santa Clara Vanguard beslag op de 5e plaats. Na hun ijzersterke seizoenen sinds de 'comeback' werd er door doorgewinterde fans zelfs gespeculeerd dat 2026 weer eens een"Vanguard-jaar" zou worden.

De premiere van hun show ***"With Reckless Abandon"*** sloeg in als een bom: vanaf de eerste week stond het korps uit Californië er ongekend clean en technisch volwassen bij, wat de verwachtingen voor de hoofdprijs alleen maar verder aanwakkerde.

De uniformen eisten direct de aandacht op. Met hun donkerrode kleur en strakke zwarte accenten deed het concept denken aan de iconische outfit van Michael Jackson in Thriller. Een opvallend en rauw visueel motief was het gebruik van witte kettingen in het kostuumontwerp. Dit thema werd al bij het groeten van de Drum Major ingezet: namelijk geen traditionele groet, maar door een ketting tevoorschijn te halen, deze strak te trekken tussen beide handen, hem met één hand rond te slingeren en vervolgens met een harde klap op het veld te gooien. Wat volgde was een show vol spectaculaire 'touwtjespring-momenten' met echte kettingen — een technisch kunststukje waarvoor het ensemble gedurende de tour zelfs werd getraind door een Olympisch touwtjespringkampioene!

Muzikaal bracht Vanguard precies wat het publiek van hen verlangt: een agressieve hornline en een meedogenloze percussiesectie. En... bij de Troopers had ik het al over mello's, maar de opener van deze Vangiard show heeft echt een heel mooi mello-arrangement. Hoewel de show qua intensiteit en drumline van een hoog niveau was (met zelfs een knipoog naar de befaamde drum solo uit 1987), vonden sommige critici de muzikale spanningsboog gedurende het programma wat te eenzijdig. Uiteindelijk bleek de concurrentie aan de absolute top net iets veelzijdiger, waardoor het korps uit Santa Clara genoegen moest nemen met een 5e plek — al liet Vanguard met With Reckless Abandon een onuitwisbare, rauwe indruk achter in Indy.

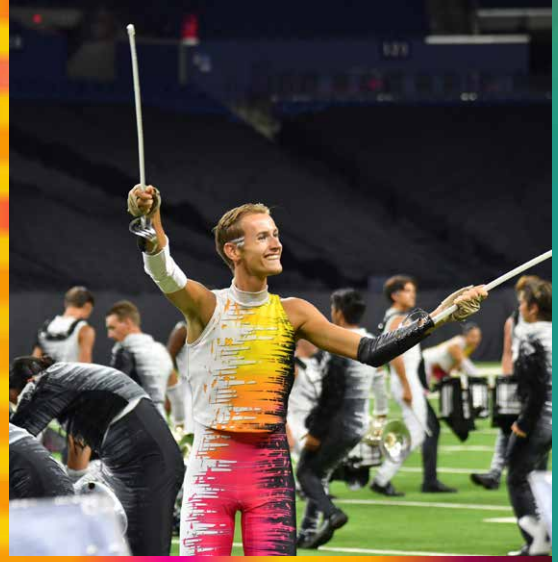

4. Boston Crusaders – 93.425
Met een score van 93.425 eindigden de Boston Crusaders op de 4e plaats. Na hun historische, allereerste wereldtitel in 2025 heerste de vraag of BAC hun gouden status vast kon houden met de productie ***Blurred Line.*** Uiteindelijk bleek de concurrentie aan de absolute top net iets te sterk om het podium te halen.

Visueel viel direct de asymmetrische kostumering op: de rechterhelft licht en de linkerhelft donker. Waar bij een korps als Crossmen (en ook Jubal) de lichte kleur juist 'op links' zit en daardoor de muzikale frasering en visual set-changes visueel 'op de tel' versterkt, zat de lichte zijde bij BAC juist rechts. Dit zorgde voor een uniek optisch effect waarbij de visuele figuren gevoelsmatig nét een fractie later binnenkwamen — een opvallend detail dat de jurering wellicht nadelig heeft meegewogen in het Visual Analysis-score.

Voor de Juballers liep er een bekend en vertrouwd gezicht mee op het veld: oud-Jubal-lid **Quinten Vos** (foto) versterkte voor het tweede jaar op rij de ijzersterke color guard van Boston. Na zijn gouden medaille in 2025 leverde hij opnieuw een prestatie van wereldformaat op de finals-avond.

De productie zat boordevol theatrale, 'wazige' rolinterpretaties en instrumentwissels die deden denken aan de inventiviteit van The Cavaliers' XtraordinarY. Zo hing een trompettist een snaredrum om en bleef doorspelen terwijl de drummer naast hem de snare bespeelde, en brachten de basdrummers een spectaculaire passage liggend op de rug ten gehore. Het absolute visuele sluitstuk was de voltallige bezetting die zich in één immens lange lijn langs de voorlijn opstelde, om na het allerlaatste akkoord in een ripple een diepe theaterbuiging te maken — alsof het doek van een hoogstaande balletvoorstelling viel.

3. Carolina Crown – 95.125
Met een score van 95.125 pakte Carolina Crown op overtuigende wijze de bronzen medaille. Na een paar seizoenen buiten de top 3 was er de vereniging uit Fort Mill alles aan gelegen om weer op het erepodium te klimmen. Hun productie ***The Doors of Perception*** borduurde qua sfeer, conceptuele diepgang en visuele esthetiek merkbaar voort op het succes van hun iconische 2019-show (Beneath the Surface).
Muzikaal was het smullen geblazen voor de liefhebber. Crown beschikte weer over een uitzonderlijk sterke, haast buitenaardse hornline die qua klankkleur, dynamiek en articulatie de absolute maatstaf zette in Indianapolis. Het absolute kippenvelmoment van de avond was de ballad: een adembenemende uitvoering van Ave Maria, waarin een glansrol was weggelegd voor een zinderende mellophone-line. Zoals vaker in recente seizoenen vormde de percussiesectie echter de achilleshiel; qua scores en strakheid bleef de drumline merkbaar achter op het gigantische niveau van de hornline, wat uiteindelijk het verschil maakte in de strijd om de hoogste twee treeden.
Visueel en conceptueel klopte het programma tot in de kleinste details. Het gebruik van zwevende deurelementen en optische illusies op het veld versterkte de thematiek van waarneming en werkelijkheid. Met deze ijzersterke show en het felbegeerde brons bewees Carolina Crown dat hun kenmerkende 'Crown-sound' nog altijd tot het allerbeste behoort wat de DCI te bieden heeft.

2. Blue Devils – 97.350
Met een score van 97.350 eiste The Blue Devils het zilver op. Waar sceptische drum corps-fans na de 'teleurstellende' 4e plaats in 2025 al een structurele teloorgang voorspelden — waarin BD door een gebrek aan innovatie voorbij zou worden gestreefd door Boston Crusaders en Bluecoats — sloeg de legendarische formatie uit Concord keihard terug. Hun productie ZEI bewees dat je het winnaars-DNA van Blue Devils nooit mag afschrijven.

Visueel en muzikaal was het een programma van de herkenbaarheid. Waar je bij veel korpsen tegenwoordig op het schermpje van FloMarching moet kijken wie er op het veld staat, heeft BD samen met Bluecoats een volstrekt eigen, direct herkenbare identiteit. De uniformering was vernieuwend en toch onmiskenbaar Blue Devils.
Een van de absolute hoogtepunten van de show zat direct in het intro: een magistrale, sfeervolle THX-achtige trombone-feature die het publiek meteen bij de les had. Waar de show bij de eerste keer kijken voor sommigen wellicht wat gewenning vroeg, werd ZEI met elke kijkbeurt briljanter, gelaagder en strakker.

Een interessant historisch feitje vond plaats op de finaleavond: BD pakte op de zaterdagavond nipt de hoogste score op Brass ten koste van Carolina Crown. Echter, doordat de officiële DCI Brass Trophy (Jim Ott Award) wordt berekend over het gemiddelde van alle drie de finalenachten (Prelims, Semis en Finals), ging de prijs alsnog mee naar Fort Mill. Met deze prachtige 2e plek lieten The Blue Devils zien dat ze weer helemaal terug zijn aan de top.

1. Bluecoats – 98.250
Met een fenomenale score van 98.250 kronen de Bluecoats zich tot DCI World Champion 2026. Waar The Cadets in het verleden de sport veranderden met asymmetrische drill, de roll-step en theatraal showontwerp, is 'Bloo' in de moderne DCI-historie de absolute trendsetter gebleken. Van het dumpen van traditionele uniformen (2016) en baanbrekend elektronicagebruik (zoals de pitch-bend (2014)) tot het slim integreren van immense props en rekwisieten: het hele DCI-veld volgt inmiddels het spoor dat in Canton, Ohio wordt uitgezet.

Hun winnende productie ***Gravity and Grace*** borduurt voort op die vernieuwingsdrang en verkent de eeuwige wisselwerking tussen natuurkracht en menselijke verfijning:

- ***Gravity*** (Zwaartekracht & Fysica): Dit element uit zich in het meeslepende, fysieke rekwisietengebruik. De immense 'wip'-installaties symboliseren gewicht, balans en zwaartekracht. Audio-technisch komt gravity tot leven via ronddraaiende speakers op het veld — geïnspireerd op het iconische Leslie-kabinet dat bij Hammond-orgels door de middelpuntvliedende kracht een natuurlijk doppler-effect en akoestische zweving creëert. Muzikaal hoor je 'zwaartekracht' in de massieve, zware laagkoper-akkoorden die de show muzikaal ankeren.

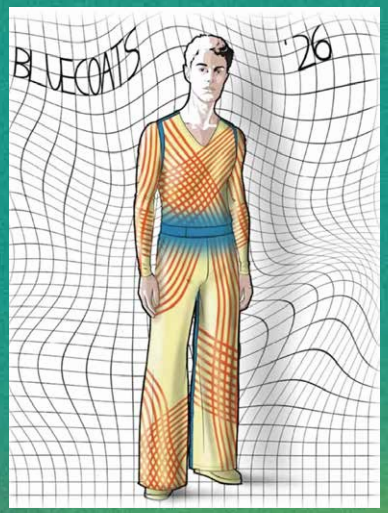

- ***Grace*** (Sierlijkheid & Elegantie): Het tegenovergestelde principe uit zich in de adembenemende, vloeiende choreografieën van de color guard en de verstilde intermezzo's. Het absolute artistieke hoogtepunt is de beklemmend mooie ballad *God Only Knows*, waarin het ensemble een gewichtloze, haast zwevende esthetiek op het veld legt.

Het sluitstuk van de show is een muzikale én visuele masterclass die zelfs op een audio-opname (bij mij althans) voor kippenvel zorgt. Terwijl een razendsnel, compact blok van de field percusasion met grote snelheid naar de voorlijn stormt, bouwt de hornline op tot een monumentale ontlading: snijdende hoogkoper-akkoorden met een virtuoze trompetsolist, opgevangen door de diepe, dalende harmonieën van het laagkoper (en de synthesizer).

Met ***Gravity and Grace*** onderstrepen de Bluecoats opnieuw hun rol als dé vooruitstrevende grootmeester van de moderne drum corps-wereld.
Wat een fantastische top 15 was het dit seizoen! Welke van deze 15 producties heeft bij jou persoonlijk de meeste indruk achtergelaten als je kijkt naar de combinatie van muzikaliteit en visueel spektakel (en misschien ook innovatie)?

Bloo design
Tsja, waar de een 'Bloo' helemaal geweldig vond, vond de ander dat dan weer niet. Het is als een kunstenaar die iets vernieuwends heeft gemaakt: soms duurt het een paar jaar voordat het begrepen wordt.
Laten we beginnen met het uniform. Op diverse fora en onder social media-filmpjes gingen de 'haters' los over de kleurcombinaties en het DM uniform. Het idee achter de kostuums (uniformen mogen we het niet meer noemen) kun je in dit filmpje bekijken en beluisteren, waar designer Greg Lagola het concept uitlegt.

Als je nog meer wilt weten over het showconcept dan zijn er heel veel filmpjes op social media te vinden waarin alles wordt uitgelegd hoe en waarom ze iets op deze manier hebben gedaan. Zo leggen hier designers Doug Thrower en Tom Rarick uit hoe het eerste deel van Gravity & Grace is ontworpen. Ook 'fans' wagen zich aan een uitleg, zoals hier op het kanaal Band Bus Banter.

Ook over het sound design zijn gedurende het seizoen veel korte video's verschenen, zoals deze van Dallas Taylor over wat en waarom er allemaal wordt uitversterkt en hoe (en hoe vaak per dag) alles wordt ingeregeld. Hoe er mee gewerkt wordt tijdens repetities en de performances in diverse stadions kun je bekijken in dit filmpje.
En als je meer wilt weten over de 'Leslie-speaker', die rare oranje torens in het veld met ronddraaiende luidsprekers, een techniek die in het Hammond-orgel wordt gebruikt, kun je dan weer hier bekijken.

Wel of geen setboekie?
Goed, genoeg over 'Bloo', nu door naar ander Blue. De **Blue Devils** wel te verstaan. Er gaan veel verhalen rond over hoe zij hun drill instuderen, de 'Funliner' besloot eens te gaan kijken hoe zij dit doen. Ze zetten bepaalde 'stages' neer en de transitie naar die vormen gaat dus 'on the fly'. Leden hebben nog steeds wel een setboekje, maar noteren hun sets dus zelf in hun boekje. De show instuderen lijk mij dan wel erg lang duren.
Met hun zilveren madaille zijn ze weer op de weg terug na de klap die ze in 2025 te verwerken kregen. Maar tevreden zijn ze nog niet in Concord, California, want de eerste grote vis voor de staff en het design team werd al binnen ghaald. John Mapes wordt de nieuwe percussion designer voor het 70ste seizoen in 2027 en daarnaast zal hij als percussion manager gaan fungeren.

Toch nog een prijs voor SCV
Na deze World Championships kunnen alle lijsten weer aangevuld worden. Zo weten we dat sinds 1972 er slechts 43 corps finals hebben gehaald en dat Santa Clara Vanguard, met 52x dik bovenaan staat in dat lijstje. En dat ondanks dat ene jaar dat ze niet in competitie meededen (naast de Corona-jaren uiteraard).

Crown
Drum corps kanaal Rocky Point Studios is op onderzoek gegaan waarom Carlina Crown in het vorige decennium in opkomst was wat resulteerde in hun eerste DCI kampioenschap, maar waarom het daarna niet echt meer wilde lukken. Hij wijdt het vooral aan het uniform- en de drill design dat na de 'gouden jaren' niet meer hetzelfde is.

Drum Corps is dood!
Een andere YouTuber ging nog verder en onderzocht alle DCI shows die drum corps geruineerd zouden hebben. Het gaat om shows die 'Anders Dan Anderen' deden en waar het publiek veelal geen waardering voor op kon brengen, maar die wel voor vernieuwing in de activiteit hebben gezorgd. Met iets meer dan een uur een lange zit, maar wel interessant. De corps die je zou verwachten als The Cavaliers, The Cadets, Star of Indiana, Carolina Crown en de Bluecoats komen voorbij, maar dat The Cavaliers al in 1971 (1 jaar voor DCI dus) voor de dood van drum corps had gezorgd wist je vast nog niet!

Tot de volgende keer! (PF)

Het Jong Jubal-seizoen 2026 tot nu toe

Mission Incredible

Door Frits Stout en Peter Franken

Sinds het verschijnen van de vorige Flitsen is er een hoop gebeurd en daar zat dan ook nog eens een zomervakantie van zes weken tussen!
We stonden in tropische temperaturen tot tweemaal toe in Arnhem, schitterden uiteraard op het WMC (eveneens in tropische temperaturen) en trokken na de vakantie door naar Vollenhove, Duitsland én 's-Hertogenbosch. Het betekende flinke busritten door heel het land — en zelfs ver daarbuiten.

Het lijkt wel écht drum corps! (PF)

21/06/2026 | OPENLUCHTMUSEUM ARNHEM

FestIEval

Twee dagen achterelkaar optreden op dezelfde locatie; je zou verwachten dat er dan ook een overnachting bij zou zitten, maar dat was hier niet het geval. Althans... niet op die locatie. Wel thuis natuurlijk ;-)
Waar was die spannende locatie dan? Nou, in Arnhem in het Openluchtmuseum werd het 'FestIEval' georganiseerd, een festival voor het Immaterieel Erfgoed (geen spelfout dus). En dus reed de bus op die zaterdagmorgen al vroeg richting het oosten.

Eenmaal aangekomen bij het museum kregen we een boerderij annex feestzaal aangewezen waar we ons mochten omkleden. Ook de andere muziek- en dansgezelschappen kleedden zich daar om. Wij waren daar als immaterieel erfgoed 'drum & bugle corps' aanwezig en dus iets wat ook beschermd moet worden. Symbolischer voor de staat van drum corps in Nederland en Europa en voor de staat van de club kan het bijna niet zijn. Maar goed, het was met 29 graden erg warm die dag, en we zouden 3 parades - met flinke tussenpozen - door het park

doen. De eerste parade ging langs de buitenste paden rondom het park en was daarmee de langste, maar begon met een kort concert bij de ingang van het park.

We kregen die dag een mevrouw in klederdracht aangewezen die ons het weekend bij alle parades zou voorgaan. De parade zelf daarna duurde ongeveer een halfuur, dus dat viel wel mee. Over het algemeen waren de paden omgeven door hoge lofbomen, dus meestal was er wel schaduw en was het qua temperatuur prima te doen.

Eenmaal terug op onze thuisbasis was er meer dan een uur om even bij te komen. Sommige leden trokken het park in, terwijl andere bleven ‘chillen’ in het gebouw, waar ook de aanwezige piano voor enig vertier zorgde.

De volgende parade begon met een ritje in een oude tram. Daarmee reden we naar een punt vanwaar de parade zou gaan vertrekken, maar de tuba’s hadden de tram gemist en sloten dus later weer aan bij de optocht. Halverwege de parade een concert bij een restaurant om daar het publiek tijdens de maaltijd te entertainen en daarna vervolgde de stoet al weer haar weg. Een kortere parade van ongeveer 20 minuten. Dus ook dit viel wel mee. Weer terug aangekomen in onze tijdelijke thuisbasis was er 45 minuten tijd om weer tot rust te komen, voordat de laatste parade zou beginnen.
Die laatste parade ging wat meer kris-kras door het park en dus kwamen we onderweg wat oude boerderijen, huisjes en molens tegen. Ook nu was het geen lange parade, maar wel meer in de volle zon, dus was het wel even puffen om de eindstreep weer te halen.

Eenmaal terug bij de boerderij konden we ons weer omkleden en kregen we de lunch-pakketten (diner-pakketten dus eigenlijk) mee en konden we weer in de bus terug naar huis. Om dan een dag later hetzelfde riedeltje nogeens te doen. (PF)

Bekijk hier alle foto's van de eerste dag in het Openlucht-museum in Arnhem op Flickr.

21/06/2026 | OPENLUCHTMUSEUM ARNHEM (DAG 2)

Groundhog Day!
De volgende dag - op zondag 22 juni - vertrok de bus op hetzelfde tijdstip als de dag ervoor vanaf de Professor Langeveldlaan richting Arnhem. Om daar precies dezelfde parades op dezelfde tijdstippen als de dag ervoor te doen. Kortom: het leek wel een remake van de film Groundhog Day uit de jaren '90.

Maar, niet alles was hetzelfde. De temperatuur was een graad warmer dan de dag ervoor en daarbij was er minder wind. Een (nog) hogere gevoelstemperatuur dus. En dat had wel enige invloed op de performance en het aantal leden waarmee we de laatste parade zouden eindigen. De tuba's waren nu wél op tijd in de tram en omdat we bij de eerste parade en de tweede enkele leden verloren, doordat zij teveel last hadden van de hitte, werd er besloten om de laatste parade niet te doen en dus vertrokken we eerder naar huis.
Niet een volledige Groundhog Day dus en met alle leden die door de hitte waren bevangen of door hun enkels waren gezwikt is alles weer helemaal goedgekomen. (PF)

Bekijk hier alle foto's van de tweede dag in het Openlucht-museum in Arnhem op Flickr.

04-05/07/2026 | RASTEDER MUSIKTAGE (D)

Franse slag

Door de extreme hitte ging het Jubal Legacy Music Festival niet door, maar een week later waren de temperaturen gelukkig wat naar beneden gegaan. Een flinke busreis hadden we voor de boeg, maar het is al de vierde keer dat we richting dit Duitse Muziekfestival zouden gaan, dus weten we wat me moeten verwachten. De busreis verliep gelukkig voorspoedig. Geen grote files, geen grenscontroles en ook geen pech met de bus (zoals in 2022).

Ook konden we weer vertrouwd in dezelfde school als voorgaande jaren ons kwartier maken, al was het wel op een andere plek in het schoolgebouw. Maar eerst even bijkomen met een hotdog! Op het schoolterrein was onze kookploeg bezig met het maken van heerlijke hotdogs en er waren ook zakjes chips en diverse smaken frisdrank. Daarna rustig omkleden en konden we naar het festivalterrein voor de warming up.

Van vorig jaar wisten we nog dat de 'time table' niet zo 'pünktlich' aangehouden wordt als je van Duitsers zou verwachten. Wat dat betreft lijkt Rastede meer een Franse enclave dan Duits. Zo ook dit jaar: halverwege de warming up kwam de mededeling dat het wel een uur zou kunnen gaan uitlopen. Rustig aan met de warming up, maar enkele minuten later weer paniek: "We moeten NU het veld op!" Geen ideale voor-

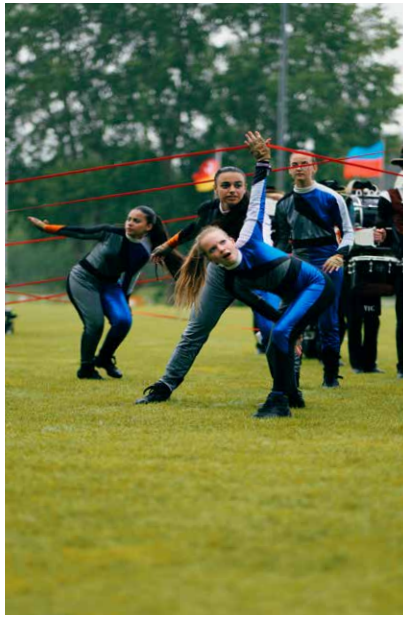
bereiding voor het optreden dus. Inmiddels was het ook gaan regenen. Geen grote druppels, maar net fijn en langdurig genoeg om tot op je botten nat te worden. En die paniek om nu het veld op te moeten? Dat bleek ook wel mee te vallen, want terwijl Jong Jubal bij de startlijn in de regen stond te wachten, werd omgeroepen dat de jury eerst even een halfuurtje pauze zou nemen voordat de contest weer verder zou gaan...

Na het lange wachten mochten we dan eindelijk het veld op. Iedereen opgesteld in de beginpositie en toen ging het wachten nog even door... Want de geluidskar, die het weekend daarvoor helemaal opnieuw is bedraad en afgesteld, had problemen. Zelfs de 'aorta' (de laptop die alles overneemt als de eerste het heeft begeven) had problemen en dus werkte het geluid (en dus de Xylosynths) niet. Uiteindelijk werd besloten dan de show maar te beginnen, dan maar zonder Xylosynths en versterking. Het vervelende is echter dat de show begint met Xylosynths en dus waren de leden op het veld ook van slag. Resultaat: niet die goede show waar voor gerepeteerd is. Als je het bekijkt vanuit de hoeveelheid tegenslag, dan hebben de leden zich er goed doorheen geïmproviseerd. Maar dat gevoel neem je op zo'n moment natuurlijk niet van het veld mee terug en dus was iedereen wat teleurgesteld in het resultaat.
Deze zorgen konden we wat van ons af eten doordat er op het schoolterrein een grote barbecue werd georganiseerd met voor ieder dieet wat wils.

Eenmaal terug op het terrein zou het eerste officiële optreden van het Jubal Legacy Project beginnen, met daarin de Jong Juballeden Jesse en Koen bij de hornline en Elaina bij de color guard, die natuurlijk luid aangemoedigd werden door de Jong Juballers en -aanhang. Het was een machtig gezicht om zoveel muzikanten en dansers op het veld te zien en te horen. Aan de solo's moet nog wel even (flink) gewerkt worden...

Na dit muzikale geweld zou de olympic retreat zijn en dus ook pas de uitslag van de cadet class. Het was ultra spannend want de omroeper sprak wat 'Mompeliaans' Duits, waardoor het op het veld niet helemaal duidelijk te verstaan was van welke klasse de drum majors nu naar voren moesten

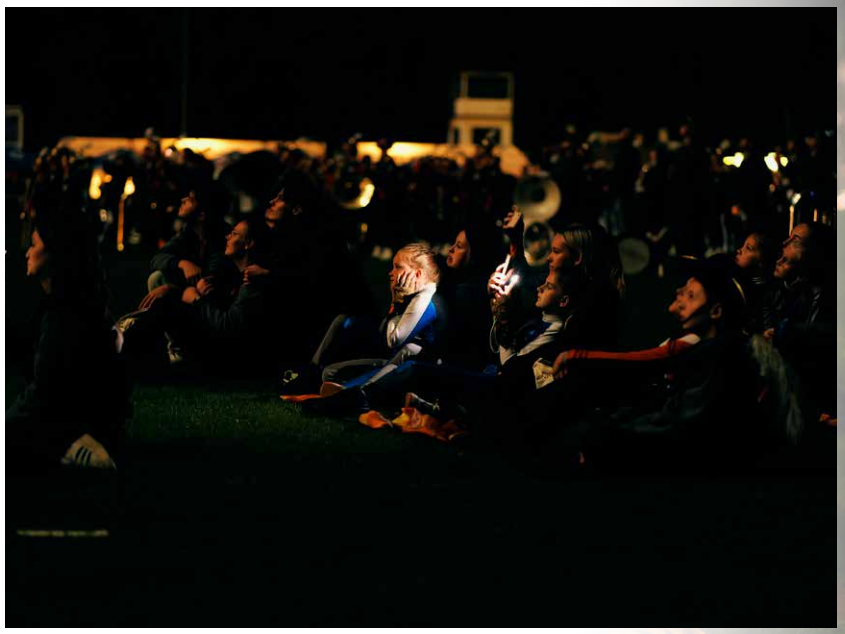

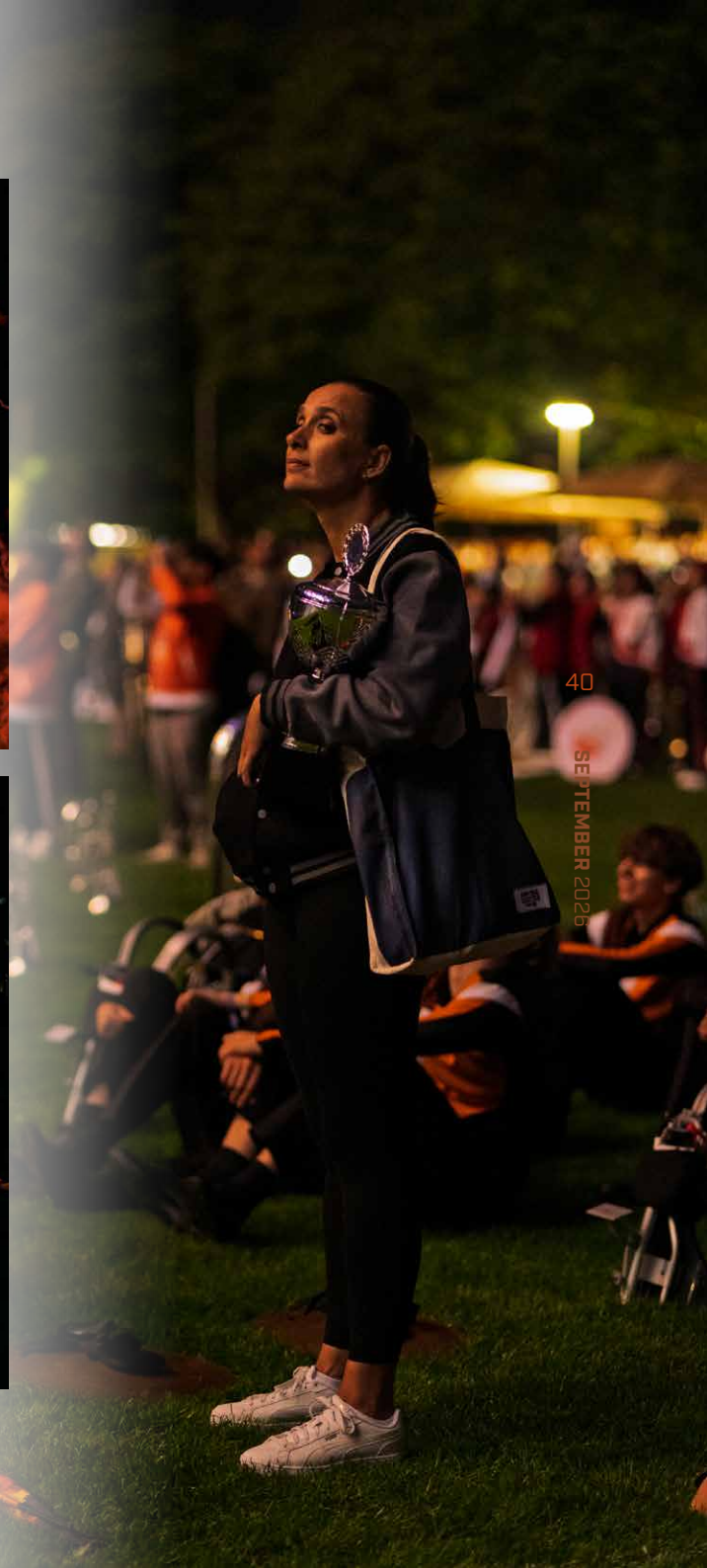
komen. Uiteindelijk bleek dat iedereen, van alle klassen dus, te zijn.
Tot grote verrassing van veel Jong Jubal-leden bleek Jong Jubal tóch gewonnen te hebben en met best wel een flinke afstand tot nummer twee.
Nadat alle uitslagen bekend waren gemaakt werd er afgesloten met een gigantische vuurwerkshow.
Na afloop van de vuurwerkshow zouden er nog 2 concerten van Orange Brass volgen, maar de meeste Jong Juballers kozen er toch maar voor om te gaan slapen na deze langen en vermoeiende dag.

De volgende dag ging de wekker redelijk vroeg, maar een aantal leden was ruim daarvoor al wakker (of nog steeds wakker...;-) en dus ging het ontbijt gemoedelijk in verschillende golven van leden. Na het eten was het inpakken, de lokalen weer op orde brengen en begon de lange busreis weer naar Dordt. Halverwege nog even de traditionele stop bij de Mc Donalds of de Burger King en toen de buikjes rond waren gegeten vervolgde de busreis met het laatste stuk naar Dordt, waar de ouders al gespannen stonden te wachten. **(PF)**

Bekijk hier alle foto's van
het weekend in Rastede op Flickr.

URKUNDE
Rastede / Germany
EUROPEAN
MUSIC CONTEST
CHAMPION
SHOW CADETS
2026
WORLD ASSOCIATION OF MARCHING SHOW BANDS
2
1
3

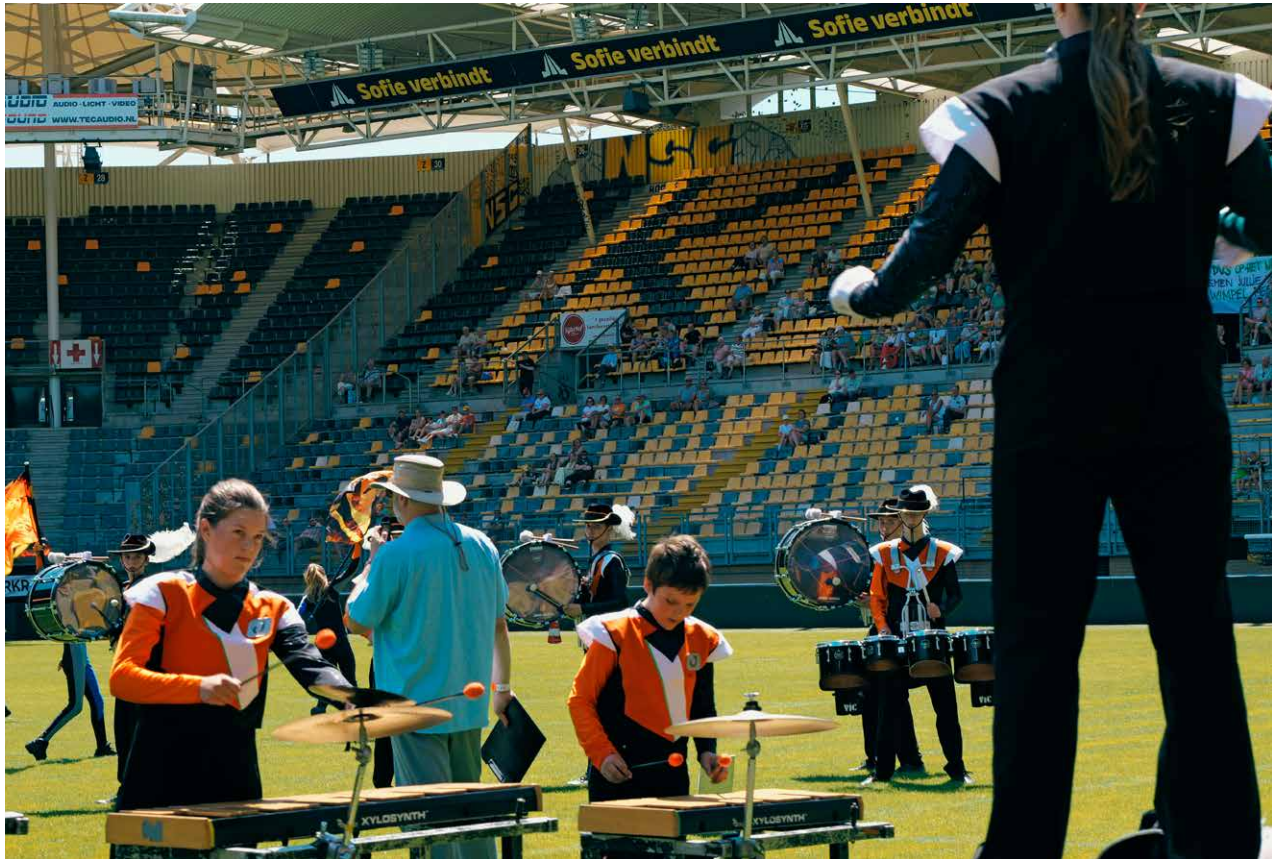
11/07/2026 | **WMC KERKRADE**

Franse slag, part 2

Omdat we vorig jaar zo goed hadden gepresteerd op het NK Show, waren we dit jaar uitgenodigd om mee te doen aan het WMC, wat dan tevens ook weer het Jeugd NK zou zijn. Ook nu weer een lange busreis, want Kerkrade ligt best wel ver in Limburg.

Extra spannend omdat dat weekend ook Blue Devils International aanwezig zou zijn. Hans (Kloppert) had alvast geregeld dat we exclusief bij de warming ups mochten gaan kijken. Maar... ook Kerkrade ligt (te) dicht bij Frankrijk, want de zaken liepen wat anders. De aangewezen warming up plek van Blue Devils (en ook die van Jong Jubal) was afgesloten en dus deed BDI de warming up op de grote parkeerplaats rond het stadion. De percussion trommelde met alleen de handen zacht op de drums, maar de hornline speelde gewoon voluit.

De Jong Juballers genoten zichtbaar van dit spektakel en er werden dan ook veel filmpjes gemaakt. Ook Everett Kim van Funliner Productions was aanwezig met zijn videocamera en werd door enkele Jong Juballers

herkend en dus werden ook met hem enkele selfies gemaakt.

Toen de Blue Devils klaar waren met hun warming up was het tijd om om te kleden en dat werd meteen een primeur, want het nieuwe uniform zou die dag voor het eerst worden aangetrokken en dat leek wel wat te doen met iedereen. Door het design lijkt iedereen al een stuk langer, maar het leek wel alsof iedereen ook veel rechter op liep.

Onze warming up-plek was dus ook afgesloten en dus gingen wij maar op dezelfde plekken staan als BDI zojuist. Als zij het met 64 toeters kunnen, dan hebben ze vast geen last van die 12 van ons! Helaas bleek dit niet het geval te zijn, want na de eerste warming up oefening kwam er al iemand van de organisatie vertellen dat we absoluut geen geluid mochten maken, omdat het te horen was in het stadion, “En de Blue Devils dan?” “Ja, dat was ook niet de bedoeling”. Daarna dus maar een visuele warming up gedaan en hopen dat het qua tuning dan in het stadion wel goed zou komen.

Nadat de staffers die het veld op mochten een oranje hesje omkregen, konden we dan eindelijk het veld op. Wat er vervolgens gebeurde...? Of het nu door de entourage kwam, door het nieuwe uniform, of de frustratie vanwege een slacht georganiseerde warming up, of een combinatie van alles, maar wat volgde was het beste show optreden tot nu toe. Rijtjes die bijna nooit recht stonden waren nu wel recht, iedereen liep netjes recht-op en leek wel 30 cm. langer. Er werd beheerst gespeeld waar dit nodig was en fortissimo waar dat moet. De balans tussen de verschillende secties was prima in orde. Het was gewoon magisch.
De tribune, waarvan vooraf verteld werd dat die helemaal vol zou zitten en zelfs aan vier kanten, dat viel wel wat tegen, maar de reactie van het wel aanwezige publiek was er niet minder om.

Tevreden konden de leden daarna de ledentribune op om naar de tweede show van Blue Devils International te kijken. Hoewel het niet het niveau van het A-corps heeft dat aan de DCI competitie meedoet, maar is het toch veel beter dan alle andere korpsen die aan het WMC hebben meegedaan.

Na BDI zou de uitslag volgen en dus betreedt het korps weer het veld. Ook nu moesten alle drum majors weer naar voren komen en extra bijzonder was dat Lotte naast de DM van Blue Devils kwam te staan. Die uitslag worden korpsen van diverse klassen kris kras door elkaar omgeroepen, waardoor je wel scherp moest opletten wanneer Jong Jubal omgeroepen zou worden. In de totale ranking eindigden we op de derde plaats, maar toch met een eerste prijs.Het is een puntensyteem dat we niet gewend zijn, maar als je tussen de 80 en 90 punten haalt, dan heb je een eerste prijs. Jong DVS werd eerste en daarmee dus niet alleen Nederlands kampioen, maar ook Wereldkampioen in deze jeugdklasse.

Daarna ging elk korps op eigen muziek en in een soort parade het veld weer af. Een grote kakofonie en omdat we wat leden waren verloren doordat zij bevangen raakten door de hitte, het was immers op het heetste punt van de dag en in het stadion was bijna geen wind, weren enkele plekken overgenomen door stafleden, wat het ook weer een bijzondere afmars maakte.

Daarna vlug omkleden en dan weer lang in de bus naar Dordrechtwaarna een welverdiende vakantie zou beginnen. **(PF)**

Bekijk hier alle foto's
van het WMC op Flickr.

29/08/2026 | JEUGDCORSO VOLLENHOVE

Nat

In het laatste weekend van de zomervakantie stond het volgende optreden alweer op de kalender. Dit keer vertrok de bus wel erg vroeg (om 07:00 uur!) richting het Overijsselse Vollenhove voor het vermaarde Jeugdcorso.
Nu heb ik dit corso in mijn eigen Jubal-tijd ook twee keer gelopen en toen heette het een parade van ‘slechts’ 1100 meter te zijn. “Vroegâh” voelde die afstand alleen als 1100 kilometer, maar bij het Jeugdcorso bleek het parcour in werkelijkheid inderdaad heerlijk kort te zijn. Maar hij moet dan twee keer gelopen worden, dat dan weer wel...

Een korte parade in de regen is natuurlijk nog steeds geen pretje. Het had al behoorlijk gegoten en ook tijdens de twee rondgangen hielden we het niet helemaal droog. Gelukkig levert die regen wel weer prachtige plaatjes op! Bovendien leek het met de warme Spaanse klanken van Valéro en de vurige ‘vlammenvlaggen’ van de color guard al snel een stuk zonniger, wat het publiek zichtbaar opzweepte.

De busreis duurde haast langer dan het optreden zelf, maar het grote voordeel was dat we al vroeg in de middag weer thuis in Dordt waren. De kop van het naseizoen is eraf, en een week later wachtte er alweer een nieuw weekendje Duitsland... **(FS)**

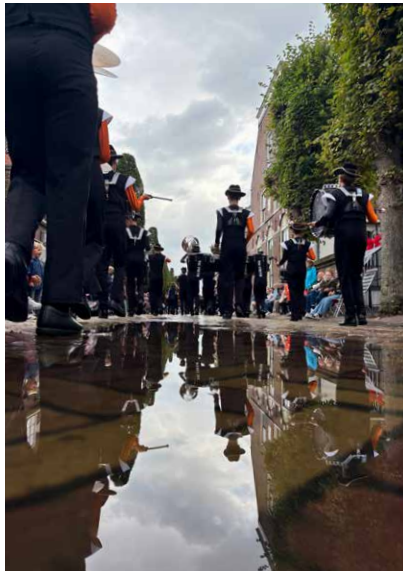
Bekijk hier alle foto’s van het Jeugdcorso Vollenhove op Flickr.

05-06/09/2026 | GERMAN MUSIC CHAMPIONSHIPS

Germaans goud

Ook dit weekend begon al vroeg: om 06:15 uur werd iedereen al op de Professor Langeveldlaan verwacht om te vertrekken naar Celle, een plaatsje in het midden van Duitsland. Daar werden de Open Duitse Kampioenschappen georganiseerd, waar wij uiteraard meededen in de Junior Class. Een flinke busreis van zo'n zes uur stond ons te wachten, inclusief een tussenstop van drie kwartier.

Helaas waren er dit weekend flink wat zieken. Toen de reis pas een halfuurtje bezig was, liep de teller al op naar 11 afwezigen! Een ziek lid werd bij een tankstation door haar moeder opgehaald, waarna we onze weg naar Duitsland vervolgden. De overgebleven leden maakten zich ondertussen flink druk over hoe het nu moest met het verplaatsen van de rekwisieten en de cruciale solo's.

Eenmaal aangekomen in Nienhagen, vlak bij Celle, konden we kwartier maken in een grote sporthal en ons omkleden in uniform. Daarna volgde een korte rit naar het stadion — qua hoofdtribune vergelijkbaar met dat van FC Dordrecht, maar met

schrikbarend weinig parkeergelegenheid. De materiaaltruck werd noodgedwongen onder een viaduct geplaatst en de bus parkeerde aan de kant van een smal weggetje. Daar begon het eerste deel van het vele wachten.

De warming-up startte pas anderhalf uur later, dus vermaakten de leden zich met muziekmaken onder het viaduct, met het voorbijtrekkende verkeer als publiek. Tijdens de warming-up zelf werd intensief geoefend op het opvangen van de rollen van de afwezige leden.

Na de warming-up volgde de tocht terug naar het stadion. De weg werd echter flink gestremd door ander verkeer en het materiaal van Spirit of 52. Met wat duw- en trekwerk lukte het gelukkig om stipt op tijd aan de startlijn te verschijnen.

Hoewel de ploeg op het veld een stuk kleiner was, merkte je daar qua geluid verrassend weinig van. Visueel zag je uiteraard wel wat gaten en misten sommige figuren de nodige connecties, maar muzikaal stond het als een huis. De vervangende solisten, die vooraf best zenuwachtig waren, brachten hun passages vlekkeloos. Het publiek op de volle tribune reageerde dan ook ontzettend enthousiast op elk effect. Kortom: alleen maar tevreden gezichten bij zowel de leden als de staf!

Daarna begon het volgende deel van het lange wachten: de uitslag van de Junior Class vond namelijk pas om 22:30 uur plaats, tegelijk met alle andere klassen. Tot die tijd konden de leden zich vermaken op de ledentribune en bij de diverse Imbissen rond het stadion, terwijl het buiten behoorlijk afkoelde.

De Olympic Retreat verliep wat chaotisch. Er was niet echt een duidelijke volgorde en iedereen moest door het smalle weggetje langs het stadion. Jong Jubal betrad als laatste het veld. Meteen werd er gestart met de Junior Class. Net als in Rastede waren er twee deelnemers. De Youngstars uit Rastede kregen de zilveren medailles omgehangen, wat betekende dat Jong Jubal met maar liefst 15 punten verschil de gouden medailles, de kampioensvlag én de beker in ontvangst mocht nemen!

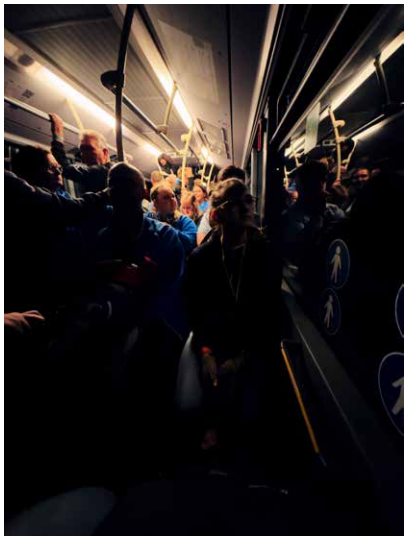

Ook over de Caption Awards werd niet moeilijk gedaan: die gingen allemaal mee naar Dordrecht. De leden reageerden op het veld verrassend koeltjes, zeker vergeleken met het ontladende gejuich van andere korpsen.

Na alle prijsuitreikingen verzamelden alle korpsen zich in het midden van het veld voor de traditionele groepsfoto. Na het verlossende “Corps dismissed!” liep iedereen kriskras het veld af, waarna de Blue Diamonds hun victory run mochten brengen. Vervolgens wachtte ons nóg een portie geduld: wachten op een pendelbus die ons terug naar de sporthal kon brengen. Vanwege het rijtijdenbesluit mocht onze eigen buschauffeur namelijk niet meer rijden (of we hadden de volgende ochtend pas vier uur later kunnen vertrekken). Zo stonden we nog ruim een uur op het weggetje naast het stadion te wachten op een dubbele gelede stadsbus.

Bij de sporthal aangekomen ging iedereen snel tandenpoetsen en de pyjama in. Na een halfuur was het muisstil en sliep iedereen heerlijk door tot de volgende ochtend 08:00 uur... NOT! ;-)

Om 08:00 uur stond het ontbijt klaar, waarna het tijd was om in te pakken en de lange reis terug naar Dordt aan te vangen. **(PF)**

Bekijk hier alle foto's van de German Music Championships op Flickr.

13/09/2026 | MARCHING BAND MATTERS

Regenwolk met een zilveren randje
Na een relatief rustige zaterdag (waarop alleen werd gerepeteerd) volgde de dag erna een evenement dat door veel bezoekers en deelnemers nog altijd ‘Taptoe Ahoy’ wordt genoemd. Dat klinkt natuurlijk ook een stuk lekkerder dan ‘Taptoe Brabanthallen’, want het evenement Marching Band Matters is inmiddels verplaatst naar ’s-Hertogenbosch.

Met eigen vervoer reden de leden door de regen richting Brabant. Eenmaal aangekomen bleek het hallencomplex indrukwekkend groot. Vanwege de logistiek rond het op- en afruimen van de decors en het pitmateriaal stonden wij als allereerste op het programma.

Er moest flink worden geïmproviseerd: het veld was namelijk zo’n 20 meter smaller dan de choreografie voorschreef, en de immense echo in zo’n hal zijn we uiteraard niet gewend. Toch werd het een puike show die fantastische reacties kreeg van zowel het publiek als de jury.

Het resultaat? Een prachtige zilveren medaille! Daar lijken we inmiddels een abonnement op te hebben, want ook tijdens de vorige twee edities namen we het zilver mee naar huis. En daar mogen we best trots op zijn! **[PF]**

Bekijk hier alle foto's
van Marching Band Matters
in 's-Hertogenbosch op Flickr.

JUBAL RUBBISH LEGACY FESTEIVAL

Peer '26

Even voorstellen:

Het verhaal van de nieuwe Caption Head Visual van Jong Jubal:

Erik Kalle

Graag wil ik mezelf voorstellen, al zullen veel mensen binnen (Jong) Jubal mij al wel kennen. Ik ben Erik Kalle en sinds dit seizoen ben ik de Caption Head Visual van Jong Jubal.

Laat ik bij het begin beginnen...

In 1992 was ik 12 jaar jong toen ik lid werd van Jong Jubal en ben toen gestart op de baritone. In mijn laatste Jong Jubal-seizoen ben ik overgestapt naar contrabas (tuba).

Hierna kwam al snel de vraag of ik wat te doen had op zaterdag...

In 1996 ging ik over naar Jubal en ik heb toen euphonium gespeeld en ben later overgestapt op tuba. Dat heb ik tot mijn laatste seizoen in 2005 gespeeld.

Ongeveer 10 jaar geleden kwamen mijn vrouw Marion (ook oud-Juballid, red.) en ik weer met Jong Jubal in aanraking toen onze zoon Ruben lid werd van Jong Jubal. Hierna kwam al snel de vraag of ik wat te doen had op zaterdag...
Sindsdien ben ik weer wekelijks te vinden op de velden als stafflid op visual gebied.

Eind vorig jaar ben ik gevraagd om Melvin op te volgen als visual capitionhead. Eigenlijk is de rol van visual captionhead toch wel een beetje een rare functie. De andere captionheads hebben allemaal een “eigen” groep kinderen onder hun hoede, waarbij ik dus geen “eigen” groep heb. Maar in de zomer maanden mag ik juist het hele corps begeleiden met het instuderen van de show op het veld, enorm leuk!

Ondanks dat het voor mij een continu leerproces is, probeer ik met de ervaring van de afgelopen jaren in het veld toe te passen. Dat doe ik door samen met alle andere staffleden Jong Juballers een productieve maar ook zeker een fijne tijd te laten hebben tijdens de repetities en optredens!

(EK)

Jong Jubal gaat de winter in!

“De reactie van de leden? Die vonden het geweldig!”

Al een aantal jaar lopen wij als Guard Staff met het idee rond: hoe leuk zou het zijn om met Jong Jubal mee te draaien in het wintercircuit? De Colorguard binnen Jong Jubal is de afgelopen jaren flink gegroeid en we zagen steeds meer mogelijkheden om daar iets mee te doen. Omdat we alle vier binnen het staffteam al ervaring hebben met winterguard, begon het idee steeds serieuzere vormen aan te nemen. Tot we het op een gegeven moment zeker wisten: *we gaan het gewoon doen!*

Door Larissa Janssen

JONG JUBAL WINTER GUARD 2027

De ‘cast’ van de laatste Winter Guard show van Jong Jubal uit 2012

Komend winterseizoen zal Jong Jubal deelnemen aan het CGN-circuit in de Junior Class. Een nieuw avontuur, want in 2012 deed Jong Jubal voor het laatst mee aan winterguardwedstrijden. Een vast stappenplan lag er dus niet meer klaar. Waar begin je dan?

Gelukkig zien we elkaar als staff iedere week tijdens de repetities van Jong Jubal. Tussendoor werd er dan ook regelmatig over het idee gesproken. In mei 2026 was het tijd voor onze eerste echte, geplande meeting. Een middag lang doken we in alles wat erbij komt kijken: wat moet er geregeld worden, hoe zit het met de financiën, wat houdt het CGN-beleid precies in en natuurlijk... welk programma zouden we eigenlijk willen maken?

Na bijna vijf uur stond er een flinke hoeveelheid informatie en ideeën op papier. We hadden niet alleen veel besproken, maar ook een eerste plan van aanpak opgesteld. De volgende stap was duidelijk: het plan voorleggen aan het bestuur.

Op een woensdagavond schoven we aan bij een bestuursvergadering. We presenteerden ons idee en kregen eigenlijk alleen maar enthousiaste reacties. Het plan werd volop aangemoedigd en daarmee kregen we groen licht om alles verder uit te werken.

Daarna was het tijd om de plannen te delen met de rest van Jong Jubal. Tijdens een ouderavond vertelden we de ouders als eerste over ons voornemen. Een aantal weken later was het moment daar om ook de guard zelf in te lichten.

Tijdens de lunchpauze van een zomerrepetitie kregen de leden te horen dat Jong Jubal komend seizoen mee zal doen aan de winter guardwedstrijden.

De reacties? Mega enthousiast! De leden kunnen dan ook niet wachten tot het winterseizoen in oktober van start gaat.

Inmiddels hebben we niet stilgezeten. Er is een thema gekozen, de muziek is uitgezocht en samen hebben we gewerkt aan het design en het verhaal van het programma. Op vrijdag 25 september vindt de programmapresentatie plaats voor de leden en hun ouders. Voor de rest van de buitenwereld houden we het programma voorlopig nog even geheim...

We kunnen wel alvast een klein tipje van de sluier oplichten: de lijnen zijn getrokken, het design ligt inmiddels al op de vloer en de vlaggen zijn helemaal vanuit Amerika onderweg geweest naar Dordrecht.

We kijken er enorm naar uit om op zaterdag 10 oktober samen met Jong Jubal het winterguardseizoen af te trappen. Een nieuw avontuur, een nieuwe uitdaging en vooral heel veel zin om te ontdekken wat we met deze mooie groep kunnen neerzetten!

Op naar de winter! [LJ]

JONG JUBAL WINTER GUARD 2027

_GEZOCHT:

REDACTEURS M/V

REDACTEURS/REPORTERS M/V

Kom jij het enthousiaste team van de Jubal Flitsen versterken?

Wij zijn op zoek naar **redacteurs** en/of **reporters** om ons team te versterken. We zijn daarbij op zoek naar zowel spelende leden als andere leden of mensen van buitenaf, om zodoende de club van meerdere kanten (kritisch) te kunnen belichten. Niet alleen in woord, maar ook in beeld (foto/video/grafisch).

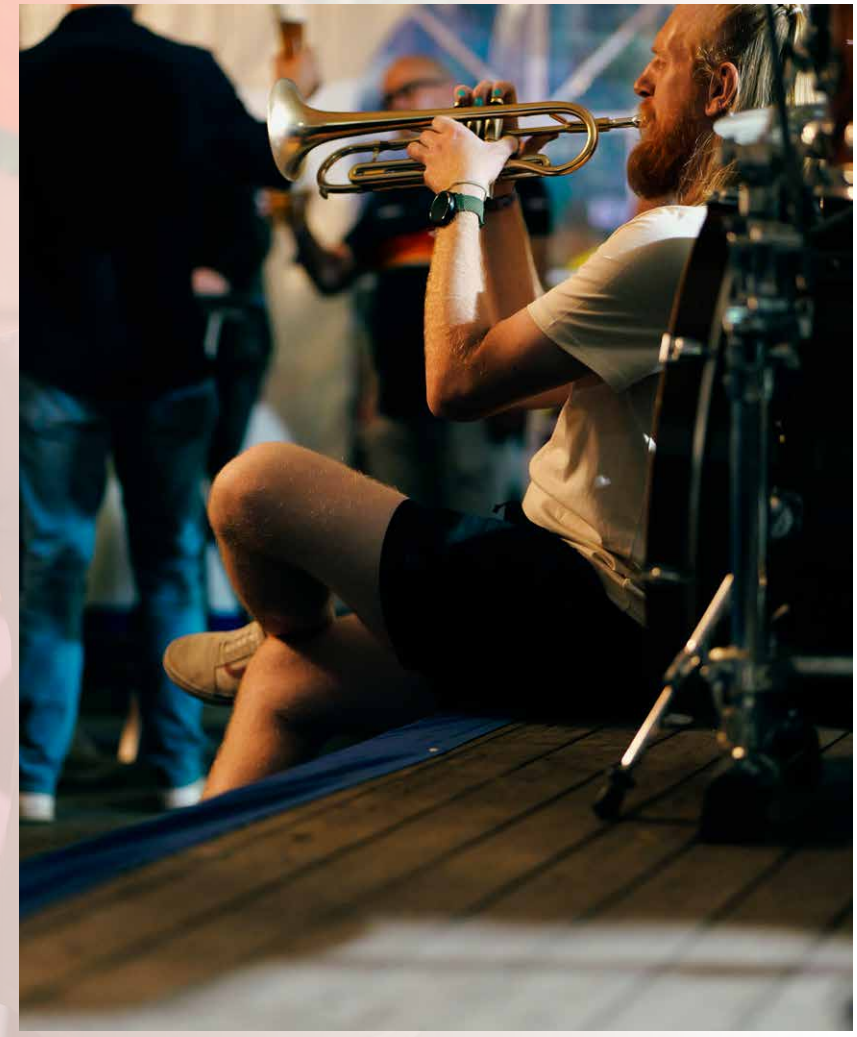
Meld je aan via *flitsen@jubal.org*

Journalistieke opleiding, ervaring als journalist voor Omroep Zeeland, RTV-Dordt, de sportredactie van Rotterdamsche Courant of als nieuwslezer bij RTL niet vereist, maar wel een pré ;-)

www.jubal.org/vacatures

Orange Brass blinkt!

Door Peter Franken

Vorig jaar was het afterparty-concert in Rastede al een gigantisch succes, en dit jaar deden we dat dunnetjes over. Kort na de vakantie wachtte de volgende grote *gig* alweer: dankzij onze geslaagde show op het Breda Jazz Festival kwam er namelijk een mooie uitnodiging binnen voor het *Delft Jazz Festival!* (PF)

28/06/2026 | DORDRECHT - GLUREN BIJ DE BUREN

Een dijk van een optreden

Tja, een dag na het afgelaste Jubal Legacy Music Festival stond Orange Brass ‘gewoon’ te spelen in de grote achtertuin van iemand aan het einde (of begin) van de Noordendijk. De temperatuur was inmiddels wel iets gezakt, maar het was nog altijd behoorlijk warm.

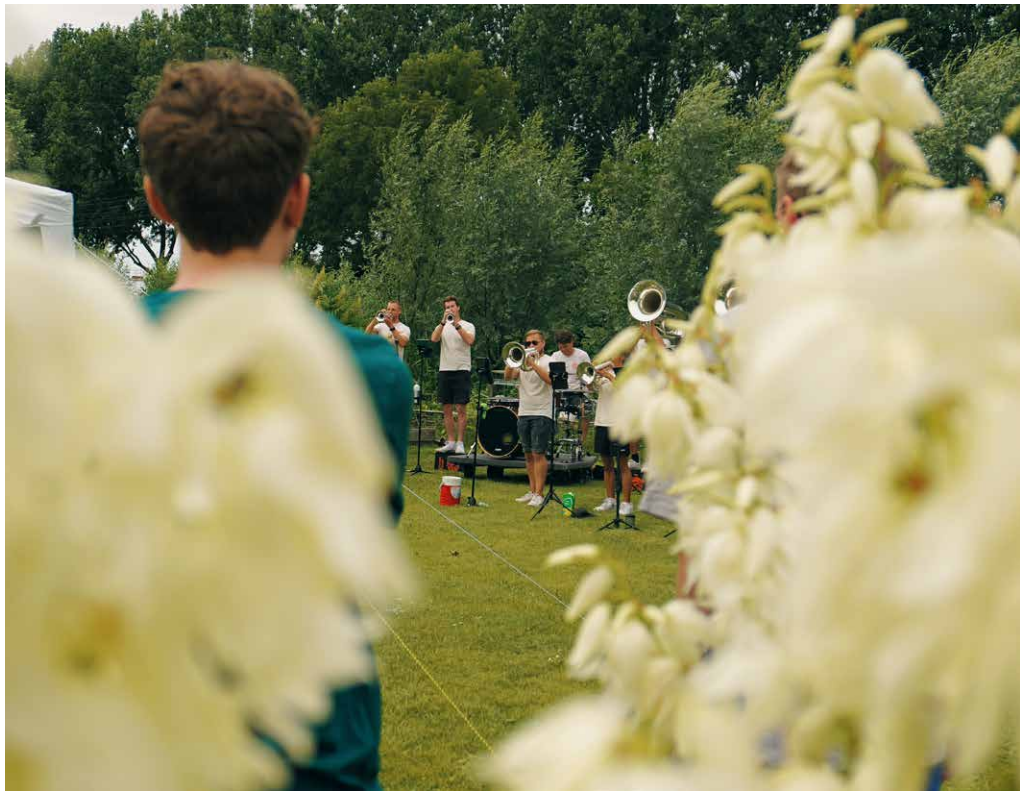
Het huis van de buren van die buren (waar wij te gast waren — snapt u het nog?) was een typisch dijkhuis, waardoor de tuin een flink stuk lager lag. Daar stond een partytent opgesteld waar de genodigden droog en uit de zon konden zitten. De oorzaak van die gedaalde temperatuur was een stevige wind, waar de tent in eerste instantie nog niet helemaal op berekend was. Dat werd gelukkig snel opgelost met een paar extra scheerlijnen en haringen.

Het optreden zelf ging erg lekker. Het publiek reageerde aanvankelijk wel wat gereserveerder dan op het Breda Jazz Festival, maar tegen het einde van de setlist kon echt niemand meer stil blijven zitten! **(PF)**

Bekijk hier alle foto's van
Gluren bij de Buren op Flickr.

04/07/2026 | RASTEDER MUSIKTAGE

Zugabe! Zugabe! Zugabe!

Na het geweld van het Legacy Project was het voor een aantal leden snel shirtje en jasje wisselen voor de volgende gig. Net als vorig jaar mocht Orange Brass weer optreden tijdens de grote afterparty in een van de feesttenten. En net als vorig jaar werd die tent compleet platgespeeld! Het publiek was razend enthousiast: na elk nummer werd er harder geapplaudisseerd en vooraan begonnen steeds meer mensen te dansen. Ook voor een aantal Legacy-leden was dit de allereerste kennismaking met Orange Brass; zij wisten echt niet wat ze meemaakten.

Na de eerste set stroomde de tent even leeg, maar na het intermezzo liep de ruimte weer helemaal vol. Het enthousiasme was — wellicht mede door het nodige gerstennat — nog groter dan tijdens het eerste deel. De tent ontplofte definitief toen bij de derde toegift Valéro werd ingezet en diverse leden van het podium stapten om zich tussen het feestende publiek te mengen.

We zijn inmiddels bijna drie maanden verder, maar als je goed luistert, kun je het applaus in Rastede nog steeds horen... **[PF]**

Bekijk hier alle foto's van Orange Brass tijdens de Rasteder Musiktage op Flickr.

23/08/2026 | DELFT JAZZ FESTIVAL

Geen Delft Blues

Na het succes op het Breda Jazz Festival eerder dit jaar volgde er een uitnodiging voor het Delft Jazz Festival. Het optreden vond plaats in de laatste week van de zomervakantie, maar gelukkig waren de meeste leden alweer terug van hun vakantieadres. Daardoor stond er een uitstekende, representatieve bezetting op het podium.

Jubal Orange Brass mocht het festival afsluiten en we werden dan ook groots aangekondigd. Helaas waren de elektronische versterking en de microfoons de avond ervoor al afgebroken. Voor de muziek zelf was dat geen enkel probleem, maar Ron — die de nummers aan elkaar praatte — was op het volle marktplein daardoor nauwelijks te horen.

Dat de vakantie er net op zat, was aan het begin nog wel even te merken; niet iedereen was meteen 100% gefocust. Gedurende de twee concerten kwam het vertrouwen en de vertrouwde showmanship gelukkig weer helemaal terug.

Kortom: een prachtig concert op een schitterende locatie met een heel enthousiast publiek. Wat kun je je nog meer wensen voor de start van het naseizoen? **[PF]**

Bekijk hier alle foto's van (Orange Brass tijdens) Delft Jazz Festival Dordrecht op Flickr.

De onmiskenbaar menselijke kracht van live muziek

Door Tijn Muller

Een nieuw tijdperk van authentieke klanken

Het nieuwe seizoen staat voor de deur en we kunnen niet wachten om weer los te gaan! Overal om ons heen hoor je tegenwoordig muziek die snel even door een computer in elkaar is gezet—je weet wel, die generieke geluidjes waar je na vijf minuten wel flauw van bent. Bij Jubal doen we daar niet aan mee. Wij gaan voor de echte beleving: live muziek waar je de energie en het plezier vanaf spat.

JUBAL INDOOR PERCUSSION

Spelen met ritme en verrassing

Wat kun je dit seizoen van ons verwachten? We dagen onszelf en elkaar flink uit met spannende ritmes en verrassende muzikale wendingen. Denk aan stoere, hypnotiserende loopjes en bijzondere maatsoorten die je direct meetrekken in de sfeer. Het wordt een leuke uitdaging op de vloer, waar strakke elektronische grooves en warme, akoestische klanken elkaar prachtig afwisselen.

Een knikje naar vroeger: Kunst met een knipoog

We duiken dit jaar ook in een grappige vraag: wanneer is iets eigenlijk échte kunst? Vroeger hadden kunstenaars (zoals de zogenoemde dadaïsten) er een handje van om lekker eigenwijs te zijn en de boel op scherp te zetten met een flinke dosis humor en absurditeit. Die speelse, eigenwijze insteek nemen we dit seizoen lekker mee in onze optredens. Geen saaie bedoening, maar frisse, creatieve plannen!

Alles staat klaar!

Met deze visie op zak staat Jubal klaar om de podia te veroveren. Het komende seizoen belooft een intense zoektocht te worden naar grenzeloze creativiteit, waarin elk akkoord en elke maatsoort de luisteraar meetrekt in een verhaal dat alleen door mensen verteld kan worden. [TM]

Jubal Winds is terug!

Door Sherida Monster

Na een periode van hard werken, brainstormen, ontwerpen en natuurlijk heel veel enthousiasme, is het eindelijk zover: Jubal Winds is dit seizoen weer te zien op de vloer! 🎺🔥

De afgelopen maanden zijn we achter de schermen druk bezig geweest met het ontwerpen van een nieuw en tof programma. De ideeën zijn uitgewerkt, de puzzelstukjes worden steeds meer één geheel en op 20 september vond de officiële Kick-off plaats!

Ook de aanmeldingen komen inmiddels mooi binnen en het lijkt erop dat we een fantastische en getalenteerde groep bij elkaar gaan krijgen die deze show gaat dragen. We hebben er ontzettend veel zin in om samen met deze groep aan de slag te gaan en er een bijzonder seizoen van te maken.

Wat we precies in petto hebben? Daar kunnen we natuurlijk nog niet alles over verklappen... 😉 Maar we kunnen wel zeggen dat het een mooi seizoen belooft te worden, met misschien zelfs een aantal nieuwe en verrassende elementen.

Heb jij Jubal Winds gemist? Dan hopen we je natuurlijk te zien tijdens één van de CGN-contesten om ons programma live te komen bewonderen. En natuurlijk in het bijzonder tijdens de **CGN Finals op 20 maart!** 🏆

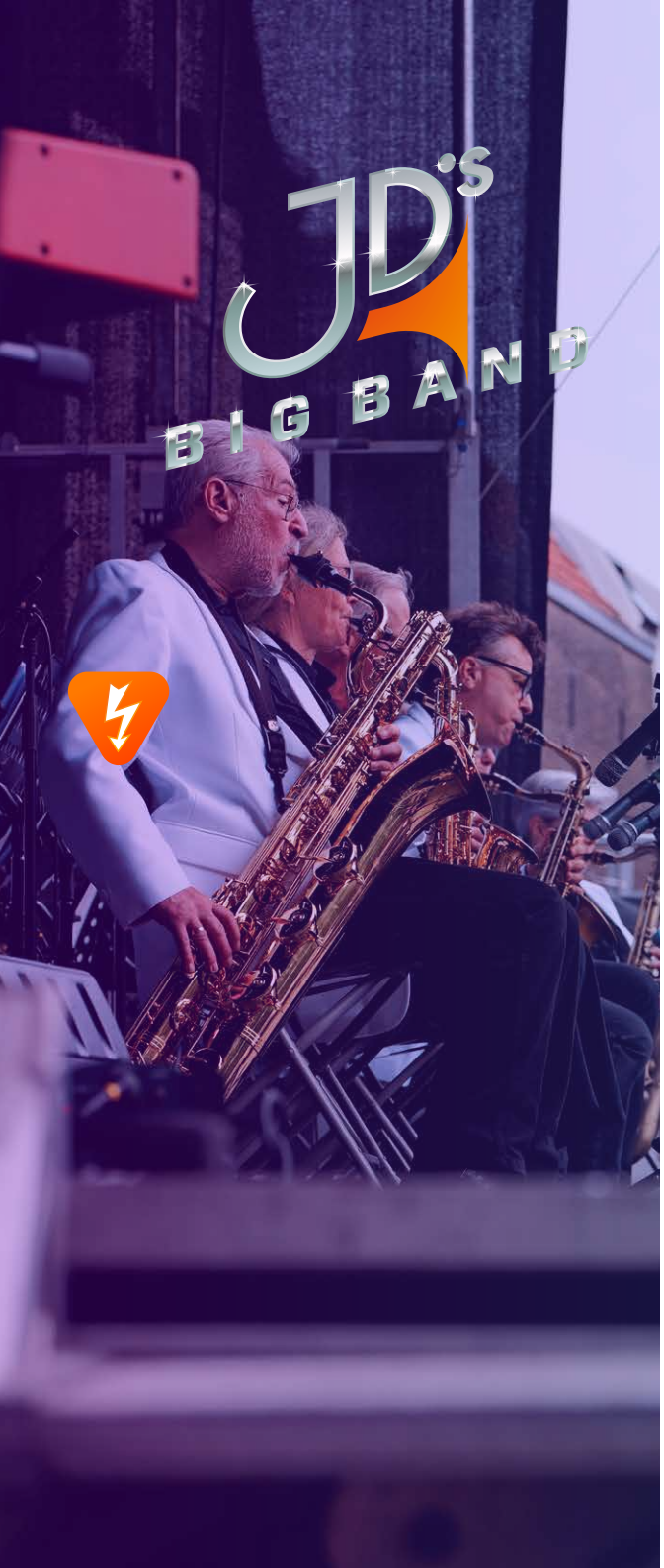
Stay tuned... en tot op de vloer! 🧡

Big Band News

door Ruud Saly

Wat een domper was dat op 27 juni: door de verzengende hitte kon het Jubal Legacy Music Festival niet doorgaan. Gelukkig was het een week later op zaterdag 4 juli wél mooi weer en dus reisden we af naar Rotterdam, waar we een optreden hadden op het Charloise Bigband Festival.

In een leuk pittoresk stukje van Rotterdam waar op het pleintje, wat leek op een brink, een heus festivalterrein was gemaakt. Op het wat kleine podium stonden we redelijk opgepropt, maar dat weerhield ons niet om een goed optreden te verzorgen. Een mooie afsluiting van het voorseizoen.

Na een korte zomer moesten we alweer snel in augustus gaan repeteren om op zaterdag 5 september een benefietconcert bij Verzorgingshuis Heilaarstaete in Breda te geven. Dit concert was voor het personeel en de bewoners als dank voor de goede zorgen voor ons oud-lid Gert Sluijter bij het revalideren van een herseninfarct.

Om 13:00 uur startten we met blok 1 en na een korte, zeer goed verzorgde pauze,

speelden we deel 2 van ons optreden. Ook deze dag was het mooi weer; niet te koud en niet te warm, waardoor de bewoners lekker aan een tafeltje het optreden konden bijwonen. De muziek werd met veel enthousiasme ontvangen. Ook Gert Sluijter was erbij aanwezig, want gelukkig gaat het heel goed met hem. Hij mag vrijwel alles weer, maar helaas is trompetspelen uit den boze. Zowel voor, tussen als na ons optreden werden we uitstekend verzorgd door het verzorgingshuis: koffie, thee, fris en zelfs een snack in de pauze!

Zaterdag 12 september was uiteraard weer het Voorstraat Noord Festival, waar we de traditionele openingsact waren. Om 12:00 uur 'sharp' werden we weer aangekondigd door de presentatoren van het festival op de inmiddels ook traditionele plek direct naast de Augustijnenkerk. Voor een flink en heel enthousiast publiek speelden we de sterren van de hemel. Kortom het was weer een mooie start van het tweede deel van het seizoen 2026.

Helaas houdt het voor dit seizoen even op. Voor het uitgestelde Jubal Legacy Festival op 3 oktober konden wij helaas niet voldoende leden meer mobiliseren. Helaas, maar het is niet anders. En dus gebruiken we de komende maanden om samen met dirigent Thomas hard te werken aan verbetering van de dynamiek en uiteraard ook ons eigen spel, zodat we weer goede stappen kunnen maken om JD's Bigband nog beter te maken.

Natuurlijk hopen we in de laatste maand van het jaar nog wat kerstoptredens te mogen verzorgen, maar op dit moment is er nog geen gepland. Hou onze socials in de gaten, want uiteraard kondigen we daar de optredens aan. Hopelijk in de volgende Flitsen een verslag van kerstoptredens.

Geniet van het naseizoen en de optredens van de diverse muziekverenigingen in Dordrecht. Er zijn er tenslotte genoeg!

Ruud Saly,
Voorzitter

Uyt den Ouden Doosch:

Herinnert u zich deze nog, nog, nog?

Deze Jubal Rubbish verscheen in de WMC-special van de Jubal Flitsen in 1997 — het befaamde jaar van 'De Strik' aan het einde van de show tijdens Malagueña.

Drum major Hans Kloppert haalt hier samen met Cees Bogert een grap uit. Hans en Cees noemden elkaar voor de lol 'Dick en Arie', als knipoog naar de oud-bestuursleden Dick Beekhuis en Arie van Spijk. Als Jubal in die tijd op reis ging, maakte Hans altijd infoboekjes (inclusief puzzel!) uit naam van reisbureau D&A Travel.

Technisch leider Niek van Spanje was destijds onder meer verantwoordelijk voor het grote doek dat aan het einde van de show omhoog getrokken moest worden. Dat effect was tot uitentreken gerepeteerd. Maar op dé grote dag, waar alles samen had moeten komen, ging het natuurlijk tóch mis... al liep het in de praktijk heel anders af dan in deze strip!

Dresscode

column

Een nootje, een drankje en de juiste kleding. De zomer is het seizoen waarin muziek bezit neemt van pleinen, parken, stadions en strandtenten. Zodra de eerste zonnestralen zich laten zien, verschijnen ook de festivals, parkconcerten, korenavonden en jazzoptredens. Muziek en zomer blijken een gouden combinatie. Toch is er één onderwerp waar opvallend weinig is geschreven: de dresscode.

Want wat trek je aan voor een muzikale zomeractiviteit? Bij een klassiek concert in de openlucht ontstaat steevast een interessante modeshow. Sommigen verschijnen alsof ze rechtstreeks uit een gala komen, terwijl anderen eruitzien alsof ze onderweg waren naar de camping en toevallig een symfonieorkest tegenkwamen. Beide groepen zitten vaak vreedzaam naast elkaar op een picknickkleedje, luisterend naar Mozart terwijl de barbecuegeur over het veld waait.

Jazzliefhebbers hebben het wat makkelijker. Daar lijkt een ongeschreven regel te gelden: hoe nonchalanter de outfit oogt, hoe groter de kans dat men verstand van muziek heeft. Een linnen overhemd, een zonnebril en een bedachtzame blik richting het podium doen wonderen. Of men daadwerkelijk weet wat een improvisatiesolo inhoudt, blijft daarbij een tweede vraag.

Bij popfestivals is de dresscode vooral praktisch. Comfortabele schoenen zijn belangrijker dan modieuze schoenen. Dat inzicht komt meestal rond het derde optreden, wanneer de wandeling van parkeerplaats naar festivalterrein achteraf langer blijkt dan de complete Vierdaagse. De ervaren bezoeker herkent men dan ook aan stevige sneakers en een jas die tegen zowel zon, regen als onverwachte windvlagen bestand is.

Opvallend is dat iedere zomer opnieuw dezelfde fout wordt gemaakt. Mensen controleren het programma, kopen kaartjes, regelen vervoer en vergeten vervolgens het weerbericht. Daardoor loopt er altijd iemand in een winterjas bij dertig graden en iemand anders in een zomerjurk tijdens een regenbui die meer weg heeft van een herfststorm.

Misschien is dat juist de charme van muzikale zomeractiviteiten. De muziek verbindt mensen die verder weinig gemeen hebben.

In het muzikale korpsen landschap zijn er ook vele activiteiten geweest. Te denken valt aan Rastede waar als ik het goed heb begrepen Oranje de boventoon voerde, althans zeker in de derde helft. Ook daar heeft Legacy opgetreden.

Het DCI seizoen is geëindigd waarbij opviel dat de top heel dicht bij elkaar zat. Wat mij persoonlijk opviel is dat het aantal props enorm is en soms zelfs storend. Het is blijkbaar moeilijk hierbij grenzen aan te stellen om het effectief te laten zijn. Als we het dan toch over de juiste kleding hebben, smaken verschillen maar wat er af en toe wordt aangetrokken door de korpsen is *not my cup of tea*. Sommige noemen het uniform, het geeft vaak een heel drukke uitstraling.

Zo is ook het WMC inmiddels achter de rug. Vele nummers 1 en uiteraard de Wereldkampioenen. Nog opvallende zaken gezien? Ja: front percussion, color guard; front facing blaasinstrumenten, versterking en dit allemaal bij de traditionele korpsen. Het kan verkeren. Het duurt een paar jaar, maar goed het is leuk om te zien dat veranderingen worden doorgevoerd. Dan ook nog de trompettist op zijn hoofd. Dat is van Jubal 1983!

Ik heb met grote interesse naar het programma van de NOS gekeken op de televisie. Hier werd schitterend weergegeven wat er allemaal vooraf gaat aan een WMC (Advendo). Bijzonder mooi weergegeven en heel goed zoals de leden het allemaal hebben verwoord.

Heel bijzonder was het optreden van Robby Overvliet. Hij legde heel goed en eenvoudig uit hoe processen lopen binnen korpsen en hoe bepaalde shows ontworpen worden en uiteindelijk tot stand komen. Chapeau NOS, een gouden greep. Dit was een workshop pur sang. Helder, goed te begrijpen en je verdiepen in datgene wat je het publiek wil laten weten, horen en zien.

Toch viel mij in de reportage iets op. Laten we wel zijn het WMC presenteert zich als dé leading competitie - “dé Olympische Spelen van de muziek” - in de wereld. Of dit ook zo is dat daarge-

“Opvallende zaken nog gezien? Ja: front percussion, color guard; front facing blaasinstrumenten, versterking en dit allemaal bij de traditionele korpsen.”

laten. Maar met deze classificatie moet dan ook alles tot in de details geregeld zijn. Dan druipt de klasse er vanaf. We weten dat men in (financieel) zwaar weer verkeert. Daar heb ik in het verleden al over geschreven. Er is meer.

Uiteraard waren er klachten over de streaming, maar ja alles moet zich nou eenmaal eerst inregelen en je zult zien dat het dan ook direct mis gaat. Dat op zich is geen unicum, ik kan me nog herinneren dat Jubal een groot doek had en dat aan het einde van de show zou uitklappen. Tig keer geoefend en op het WMC ging het fout.

Maar als je een brede kenner bent moet je nog wat opgevallen zijn. Robby stond in een keurige outfit de interviewster te woord. Achter hen zag je beelden van korpsen die aan het optreden waren.

En daar viel juist datgene op waar ik op doel Korpsen lopen in uniform! Uniform is eenheid. Een uniform geheel straalt klasse uit en je staat direct met 1-0 voor. En dan zie je Robby staan in de jury DCI outfit. Ja we mogen trots zijn op ons kikkerlandje dat we over een dergelijk jurylid beschikken. Keurig nette kleding en toch vlot.

En dit is juist waaraan het ontbrak (de laatste schakel?) bij het WMC. De outfit van de juryleden. Het was geen gezicht en ronduit slordig zoals die erbij liepen op een Wereld Muziek Concours. Als je pretendeert de Olympische Spelen onder de muziek te willen zijn kijk dan eens naar dé Olympische Spelen en kijk naar de begeleiders. Dat ziet er piekfijn uit. Dus zoals hiervoor aangegeven ieder evenement heeft zijn eigen kledingstijl, maar hier vond ik dat de plank werd misgeslagen. De DCI juryleden zien er tiptop uniform uit.

Dus voor het volgende WMC: er is 4 jaar de tijd om voor de jury te komen tot een.....***Dresscode!!***

Bert

uitsmijter:

GELUIDSOVERLAST IN EDE

(ROBIN HEEFT HET EVEN HE-LE-MAAL GEHAD...)

Volgende editie: *(kopijdatum:* ***1 december 2026****)*

In de volgende Flitsen uiteraard veel aandacht voor de EDCC Finals en het Jubal Legacy Music Festival (nu èchte!) maar verder natuurlijk ook de diverse optredens van de diverse verenigingsonderdelen.

Dat en nog veel meer afgewisseld met columns en strips. Voldoende content om alweer naar uit te kijken dus!

Colofon:

Jubal Flitsen
is een magazine van
Jubal Dordrecht

Redactie:
Lente Franken
Peter Franken
Brendan van Spijk

Vaste medewerkers:
John Franken
Bert van Maaren
Ruud Saly

Hoofdredacteur:
Ingrid van Schelt

Eindredactie:
Peter Franken

Aan deze uitgave werkten mee:
Ilja Boone
Tim van Driel
Larissa Janssen
Erik Kalle
Hans Kloppert
Sherida Monster
Tijn Muller

Vormgeving/lay-out:
Peter Franken

Illustraties:
Peter Franken

Fotografie:
Gert Jan Drent
Henry van Maanen
Jan Dittmar
Mitchell Dittmar
Peter Franken
Erik Kalle
Hans Kloppert
Ingrid van Schelt

Videografie:
Jubal Media

Redactieadres:
flitsen@jubal.org

Disclaimer
De inhoud van de Jubal Flitsen is door de redactie met de grootste zorg samengesteld, doch, Jubal aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid ten aanzien van mogelijke onjuistheden van het getoonde.
Jubal is niet verantwoordelijk voor getoonde content op aan de deze publicatie gekoppelde bestanden.
Ongeautoriseerd of oneigenlijk gebruik van de content of delen daarvan maken inbreuk op intellectuele rechten.
Toestemming tot het gebruik van de inhoud van deze uitgave of delen daarvan op andere publiekelijk toegankelijke plaatsen dient schriftelijk te worden verzocht. Zonder deze schriftelijke toestemming kunt u geen content of delen van deze publicatie gebruiken.
Dit kan via: *flitsen@jubal.org*
© Jubal Dordrecht 2026

JUBAL LEGACY MUSIC FESTIVAL

03 10 26

Maar nu echt!

3 OKTOBER op het Energieplein in Dordrecht

Jij komt toch ook?

legacy.jubal.org

majestic

MAPEX

ADAMS

Zildjian

EVANS DRUMHEADS

Guard equipment

VIC FIRTH

XYLOSYNTH

EnVision

dropSpin